

LÊ THY

CĂN PHÒNG CẨM

Truyện Kinh Dị phóng tác

Tủ Sách
GIA ĐÌNH LÊ THY

Căn Phòng Cấm

Nguyên tác: Stay Out of The Basement

Tác giả: R.L. Stine

Dịch giả: Lê Thy

Nguồn: vnthuquan.net

VÀI NÉT VỀ TÁC GIẢ R.L. STINE

R.L. STINE là bút hiệu của Robert Lawrence Stine.

Ông sinh ngày 8 tháng 10 năm 1943 tại Columbus (Ohio), là một nhà văn Mỹ, tác giả của hơn 12 truyện khoa học giả tưởng kinh dị dành cho độc giả thuộc lứa tuổi thanh thiếu niên. Những tác phẩm ấy được biết đến nhiều nhất là Goosebumps, Rotten School, Mostly Ghostly, The Nightmare Room và Fear Street.

Sách của ông được dịch ra thành 32 sinh ngữ và đã được bán hơn 300 triệu bản trên toàn thế giới. Liên tiếp năm từ 1990, nhật báo USA Today đã mệnh danh ông là tác giả có sách bán chạy nhất của Hoa Kỳ.

Mục lục

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

- 9 -

- 10 -

- 11 -

- 12 -

- 13 -

- 14 -

- 15 -

- 16 -

- 17 -

- 18 -

- 19 -

- 20 -

- 21 -

Vừa thấy cha từ trong nhà bước ra sân sau, Nguyên vội ném quả banh về phía ông và kêu lớn:

- Ba ơi! Chụp lấy nè ba!

Ánh nắng mặt trời chói khiến ông Bình - cha của Nguyên - phải nheo mắt nhìn theo quả banh vừa rơi xuống bãi cỏ xanh mướt rồi nảy tung lên vài lần trước khi lăn vào dưới dây hàng rào sau nhà.

Ông Bình lắc đầu bảo con:

- Hôm nay ba không thể chơi với con được, ba bận lắm.

Rồi ông quay ngoắt lại và nhảy một bước trở vào nhà.

Nguyên vén mấy ngọn tóc loà xoà trước trán, cất cao giọng hỏi chị nó:

- Ba làm gì kỳ vậy chị Thảo?

Thảo từ nãy giờ đã chứng kiến mọi việc, từ tốn trả lời Nguyên:

- Em đã biết rồi mà còn hỏi.

Nói xong, Thảo chà xát hai bàn tay vào chiếc quần jean rồi đưa hai cánh tay lên trời như sẵn sàng bắt quả banh Nguyên sẽ ném cho nó:

- Chị sẽ chơi một chút với Nguyên nhé!

- Cũng được! - Nguyên trả lời bằng một giọng không lấy gì làm hứng thú lắm. Rồi nó chậm chạp tiến về dây hàng rào để tìm quả banh.

Trong đầu Thảo và Nguyên có vô vàn thắc mắc về thái độ của ông Bình trong thời gian gần đây. Trước kia Thảo thường phân bì với em vì ông Bình chỉ dành thời giờ cho thằng con trai, chơi banh với nó, chơi Nintendo với nó v.v. Nhưng bây giờ thì ông hoàn toàn không còn thời giờ cho những việc ấy nữa. Suốt ngày ông giam mình trong căn phòng biệt lập ở tầng dưới, rất hiếm khi ông nói chuyện với nó.

Thảo cũng có một "tâm sự" buồn như Nguyên vì ba không gọi Thảo là Cô Công Chúa nữa. Tuy Thảo không thích được gọi như thế nhưng ít nhất đó cũng là một dấu hiệu ba còn nhớ đến nó...

... Hai chị em chơi banh với nhau được một lúc, đến 1 Thảo ném banh cho Nguyên. Quả banh ném quá đà khiến Nguyên phải chạy theo để bắt nhưng nó đã bắt hụt và quả banh lăn đi xa. Hai tay chống nạnh, Nguyên giận dữ hét lên:

- Chị ném banh kiểu gì vậy? Chị phải đi nhặt banh về!

- Không, em phải đi nhặt nó mới đúng vì em chụp hụt nó!

- Không, chị phải đi!

- Nguyên, em đã 11 tuổi, đừng xử sự như đứa bé lên hai vậy chứ!

- Còn chị thì như đứa bé lên một!

Thảo thờ dãi nghì: "Đạo này cả nhà mình dễ nổi nóng quá! Mọi việc cũng do ba mà ra. Bầu không khí trong gia đình trở nên căng thẳng từ khi ba bắt đầu vùi đầu vào công việc với mấy loại thảo mộc và các bộ máy kỳ quái của ba. Ba chỉ rời căn phòng đó để lên nhà trên khi cần hít thở không khí một tí, nhưng không bao giờ ba lưu lại với mọi người quá hai phút. Chính mẹ cũng để ý đến điều ấy. Mẹ cảm thấy đầu óc căng thẳng nhưng bề ngoài mẹ vẫn làm như không có gì thay đổi. Thực sự thì mẹ rất lo lắng cho ba."

Thảo đi nhặt quả banh, ném cho Nguyên. Hai đứa tiếp tục ném qua ném lại trong im lặng được chừng 10 phút.

- Nắng chói quá. Chị bắt đầu thấy nóng rồi. Thôi chúng ta vào nhà.

Nguyên ném quả banh vào bức tường nhà để xe. Nó đến gần Thảo reu reo:

- Chơi banh với ba thú vị hơn. Ba không bỏ cuộc nhanh như chị và ba ném banh cũng rất chính xác. Chị thì chơi như mấy đứa con gái...

Thảo gằm gừ trong cổ họng, nhẹ nhàng đẩy Nguyên ra... Bỗng Nguyên buột miệng hỏi:

- Chị Thảo, tại sao ba bị sa thải không được làm việc ở

Thảo nheo mắt, đứng dừng lại. Câu hỏi làm Thảo ngạc nhiên vô cùng:

- Há?

Khuôn mặt trắng xanh của Nguyên đột nhiên lộ vẻ nghiêm trang. Nó lập lại:

- Tại sao hà chị?

Thảo và Nguyên chưa bao giờ đề cập đến vấn đề ấy từ khi ông Bình bắt đầu làm việc tại nhà. Thật cũng hơi kỳ lạ vì hai chị em chỉ cách nhau một vài tuổi, chúng nó rất thân với nhau, chuyện gì cũng nói với nhau.

Nguyên lại hỏi:

- Gia đình mình dọn về đây để ba làm việc trong Viện Đại Học, có phải không?

- Đúng như thế... nhưng ba đã bị đuổi. - Thảo nói khẽ để tránh không cho ông Bình nghe được.

- Nhưng tại sao? Ba đã làm nỏ phòng thí nghiệm à?

Nguyên mỉm cười với ý nghĩ ba nó có thể khiến nó tung cái phòng thí nghiệm to lớn trong khuôn viên trường đại học ấy.

Thảo lắc đầu:

- Không, ba không làm nỏ cái gì cả. Ba là một nhà thực vật học, chuyên nghiên cứu về thảo mộc, chỉ làm việc với cỏ cây hoa lá. Vậy thì ba đâu có cái gì để có thể làm chuyện "long trời lở đất" như thế được.

Hai chị em bật cười to sau câu nói của Thảo.

Vẫn với giọng khe khẽ, Thảo tiếp tục câu chuyện:

- Chị không biết đích xác là chuyện gì đã xảy ra, nhưng có lần chị nghe ba nói chuyện điện thoại với ông Mạnh, viện trưởng Viện Đại Học. Em còn nhớ ông Mạnh không? Ông ta là người nhỏ con, ít nói đã có mặt trong bữa ăn tối ngày mà cái lò nướng thịt nhà mình bị bốc cháy đó?

Nguyên gật đầu và hỏi:

- Ông Mạnh đã sa thải ba phải không?

Thảo thì thầm:

- Có lẽ. Theo như chị hiểu thì chuyện ấy có dính dáng đến mấy cái cây do ba trồng trong phòng thí nghiệm và những thí nghiệm đó đã có kết quả ngược lại.

Nói xong Thảo nhún vai:

- Đó là tất cả những gì chị biết. Bây giờ, vào nhà thôi! Chị khát nước quá rồi!

Rồi Thảo thè lưỡi ra và giả vờ rên rỉ như để chứng tỏ sự khát nước vô cùng của nó. Nguyên la lớn:

- Chị làm em gớm quá!

Nó mở cửa và chen vào nhà trước Thảo. Bà Bình đang đứng gần bồn rửa chén, quay lại:

- Chuyện gì khiến con gớm vậy Nguyên?

Thảo nhìn mẹ bỗng nhận thấy hôm nay mẹ có vẻ rất mệt mỏi. Vài nếp nhăn bắt đầu ẩn hiện ở đuôi mắt của mẹ thêm vào mái tóc đã điểm vài sợi bạc trắng.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Bà Bình đang lột vỏ tôm, vội lau tay và hối hả nhấc điện thoại. Thảo lấy một hộp nước cam từ tủ lạnh ra, cắm vào đó một ống hút và theo chân Nguyên lên lầu. Chợt chúng nó nhận thấy cánh cửa dẫn xuống tầng dưới có phòng làm việc của ông Bình hé mở, khác hẳn với mọi hôm lúc nào cũng đóng chặt.

Nguyên đưa tay định đóng lại nhưng không biết nghĩ sao nó dừng lại, đề nghị

- Chúng mình xuống xem ba đang làm cái gì chị Thảo nhé!

Thảo nuốt khỏi cổ những giọt nước cam cuối cùng rồi bóp dẹp chiếc hộp trong tay:

- Ừ!

Thảo cũng biết rằng chúng nó không nên làm phiền cha khi ông đang làm việc nhưng tính tò mò đã thắng lý trí. Cha chúng nó đã khởi sự làm việc trong căn phòng đó từ bốn tuần nay. Ông đã chờ về chữa trong căn phòng đó rất nhiều thứ thật hấp dẫn đối với chúng nó:

những bộ máy, những ngọn đèn và những loại cây cối lạ lùng. Mỗi ngày, ông giam mình trong ấy ít nhất 8 hoặc 9 tiếng đồng hồ để làm việc gì không ai biết. Và cho đến bây giờ ông cũng vẫn chưa cho chúng nó xem gì cả.

Thảo quyết định:

- Chúng mình đi xuống bây giờ nghe Nguyễn!

Thảo “biện hộ” cho quyết định của nó bằng ý nghĩ: “mình có quyền vào căn phòng ấy vì đây cũng là nhà của mình mà. Thêm vào đó, biết đâu ba rất mong việc làm của ba được gia đình chú ý và thích thú.. Ông sẽ cảm thấy bị tổn thương vì các con có vẻ lơ là, không hề ghé mắt vào việc ông đang làm.

Thảo mở cánh cửa ra và hai chị em bước xuống cầu thang hẹp. Nguyễn gọi lớn với một giọng sôi nổi:

- Ba ơi! Tụi con có thể xuống xem ba làm việc không?

Hai đứa xuống được nửa bậc thang thì thỉnh thoảng ông Bình xuất hiện. Ông nhìn hai đứa con bằng một tia mắt giận dữ, làn da ông nhuốm một màu xanh lá cây rất kỳ lạ dưới ánh đèn huỳnh quang. Ông đang nắm chặt bàn tay mặt và chúng nó thấy rõ những giọt máu đỏ tươi rớt xuống chiếc áo choàng trắng của ông.

- Tao cấm chúng mày bước xuống gian phòng này!..- ông hét lên bằng một giọng thật khùng khiếp mà Thảo và Nguyễn chưa từng nghe ông nói với chúng bao giờ

Hai chị em lùi lại, ngạc nhiên nhìn thấy cha la hét như vậy, người cha mà từ trước đến nay rất dịu dàng với chúng nó.

- Tao cấm chúng mày bước xuống đây, nghe rõ chưa? - ông Bình lập lại lời nói lúc nãy trong khi vẫn nắm giữ bàn tay bị thương - Tao cảnh cáo chúng mày tốt hơn hết là đừng bao giờ vào đây nữa!

- Tôi đã chuẩn bị xong rồi!

Bà Bình vừa nói lớn vừa buông mạnh hai chiếc va-ly trong hai tay xuống tạo thành một tiếng động nặng nề. Không nghe thấy có ai phản ứng sau câu nói đó, bà ló đầu nhìn vào phòng khách trong ấy chiếc máy truyền hình đang “rồng” lên.

- Các con có thể tạm ngưng chương trình truyền hình ấy để nói lời tạm biệt với mẹ trước khi mẹ lên đường được không?

Nguyên bấm nút tắt máy. Thảo và Nguyên ngoan ngoãn bước ra hôn giã từ mẹ.

Kim, cô bạn thân của Thảo cũng theo gót bạn bước ra ngoài. Nhìn chằm chằm vào hai chiếc va-ly căng phồng, Kim hỏi:

- Bác định sẽ đi bao nhiêu lâu hở bác?

- Bác cũng chưa biết. Em gái của bác vào bệnh viện sáng này. Bác dự định rằng bác phải ở lại với cho đến khi đi ấy được phép về lại nhà.

Kim đùa cợt:

- Cháu rất hân hạnh được chăm sóc Thảo và Nguyên trong thời gian bác vắng mặt.

- Tao lớn tuổi hơn mày Kim ạ! - Thảo trả đùa.

Nguyên cũng xen vào với một giọng “khiêm tốn... giả vờ”:

- Còn em là người thông minh hơn chị Thảo và Kim.

Bà Bình sốt ruột liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay:

- Mẹ không lo lắng cho các con mà chỉ lo cho ba thôi.

Thảo nghiêm trang thưa với mẹ:

- Mẹ đừng lo, tụi con biết săn sóc ba mà!

- Con nhớ để ý việc ăn uống của ba. Nhớ nhắc ba nuốt một miếng gì đó vào bụng chứ ba bị công việc lôi cuốn, ông quên cả ăn uống nên chúng ta phải nhớ đùm ông.

Thảo nghĩ thầm: “Không có mẹ ở nhà chắc chắn khó mà có dịp thấy ba lên lầu”

Đã hai tuần lễ trôi qua kể từ ngày ông cấm hai đứa con bước xuống tầng dưới nhà. Bắt đầu ngày ấy, hai đứa nó không dám bước mạnh mỗi khi đi ngang cánh cửa dẫn xuống tầng dưới, sợ ông nhớ chuyện cũ rồi lại nổi cơn lôi đình. Nhưng suốt trong hai tuần ấy, ông ít nói chuyện với chúng hơn, chỉ thỉnh thoảng chào hỏi qua loa buổi sáng thức dậy và buổi tối trước khi đi ngủ - nếu tình cờ ông và chúng nó chạm mặt nhau.

Thảo trấn an mẹ với một nụ cười miễn cưỡng:

- Mẹ yên tâm. Mẹ ráng săn sóc cho dì Hồng, mẹ nhé!

- Mẹ sẽ điện thoại cho các con khi mẹ đến nơi.

Bà Bình lại liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay lần nữa. Không chờ đợi được nữa, bà bước nhanh về phía cánh cửa ngăn cách tầng trên và tầng dưới nhà:

- Minh ơi! Đã tới giờ đưa tôi ra phi trường rồi

Bà chờ một lúc khá lâu mới nghe ông Bình trả lời. Bà thở hắt ra, quay nhìn các con, cố nói một câu dí dỏm nhưng ánh mắt bà lại lộ ra một vẻ buồn vô tận:

- Mẹ chắc chắn sau khi mẹ đi, ba cũng sẽ không còn thời giờ để nhớ rằng mẹ đã vắng nhà...

Vài giây sau, mọi người nghe tiếng chân bước trên thang lầu, cửa mở và ông Bình xuất hiện. Ông cởi chiếc áo choàng đầy vết dơ, máng nó lên tay vịn thang lầu. Họ thấy bàn tay bị thương của ông hai tuần trước đây vẫn còn băng kín.

Ông hắt hàm hỏi vợ:

- Sẵn sàng chưa?

Bà Bình thờ dài ngao ngán:

- Chắc là vậy!

- Vậy thì đi, còn chờ gì nữa - ông Bình giục vợ.

Ông nhắc hai chiếc va-ly lên rồi lau bầu:

- Bà dự định sẽ đi bao lâu? Một năm à?

Nói xong, không chờ câu trả lời của vợ, ông tiến về phía cửa chánh.

Kim vẫy tay chào bà Bình:

- Tạm biệt bác gái! Chúc bác một chuyến đi bình an, vui về!

Nguyên bực dọc:

- Vô duyên! Em gái của mẹ đang nằm bệnh viện đấy cô nương à! Làm sao mẹ vui về được?

Chúng nó nhìn theo chiếc xe đi xa dần và mắt hút mới trở vào phòng khách. Nguyên đành lấy truyền hình và tiếp tục xem phim. Kim buông phịch người xuống nằm trên chiếc ghế dài, vớ lấy gói khoai chiên đang ăn dở lúc nãy. Kim nói:

- Tao còn cả đống bài chưa làm ở nhà. Không biết tao ở đây làm gì nữa!

Thảo ngồi xếp bằng trên sàn, thờ dài:

- Tao cũng vậy. Tối nay tao sẽ làm. À, mày có bài làm về Toán không? Tao bỏ quên quyển sách Toán ở trường rồi. Chiều nay trời đẹp quá, tụi mình nên đi ra ngoài chơi. Đi xe đạp chẳng hạn..

Kim vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói:

- Chiều nào ở đây cũng đẹp cả. Tao sống nơi này đã lâu nên cũng chẳng để ý.

- Hay là tụi mình làm Toán chung Kim nhé! - Thảo gạ gẫm Kim vì nó biết Kim giỏi Toán hơn nó nhiều.

Kim nhún vai:

- Cũng được.

Thình lình, Kim hỏi bạn:

- Tao để ý thấy ba mày có vẻ căng thẳng lắm. Mày có thấy như vậy không?

- Há? Mày muốn nói điều gì?

- Thì thần kinh căng thẳng đó! Sau khi ông bị sa thải, ông thế nào?

Thảo đáp bằng một giọng buồn buồn:

- Cũng khá! Tao không biết rõ lắm. Cả ngày ông chỉ ở dưới kia một mình để làm những cuộc thí nghiệm..

Vừa nghe đến hai chữ “thí nghiệm”, Kim bật ngồi dậy. Nó mê nhất là môn Khoa Học và môn Toán, hai môn học mà Thảo ghét nhất

- Thí nghiệm? Ê, tụi mình nên đi xuống xem qua một chút.

Nó tiếp tục hỏi thúc Thảo:

- Này Thảo, ba mày chuyên về thực vật học phải không? Vậy thì ông đang phát minh cái gì ở dưới đó?

- Chuyện rắc rối lắm - Thảo trả lời bạn. Ông hứa là sẽ giải thích cho tụi tao biết sau này. Nhưng...

Kim đưa tay cho Thảo nắm để giúp Thảo đứng dậy.

-... ông đã cấm chị em tao bước xuống dưới đó.

Đôi mắt sáng như mắt mèo của Kim ngồi lên ánh hào hức:

- Đi xem một tí nha Thảo!

- Không được!

Thảo không thể nào quên được cái nhìn dữ dội của ba nó hai tuần trước đây khi chị em nó muốn xuống xem phòng làm việc của ông.

Kim nói khích bạn:

- Máy sợ à?

- Không!

- Đồ gà chết!

Nói xong nó hất mái tóc dài ra sau lưng và cương quyết nó tiến về phía cửa dẫn xuống tầng dưới.

Thảo hoảng hốt chạy theo bạn và kêu lên:

- Kim! D

Nguyên đang chăm chú xem truyền hình, vội tắt máy:

- Máy người đi xuống dưới hả? Chờ em với!

Nó đứng dậy thật nhanh và háo hức đứng cạnh hai đứa kia trước cánh cửa. Thảo cố ngăn cản:

- Tụi mình không thể...

Nhưng Kim đã bịt miệng nó lại:

- Tụi mình chỉ nhìn qua thôi. Chỉ nhìn thôi, không lục lọi tìm tòi gì cả, rồi mình đi lên lầu lại ngay.

Nguyên đồng ý với Kim và cầm lấy cái tay nắm cửa:

- Em sẽ tiên phong đi xuống trước!

Thảo hỏi bạn:

- Tại sao mày cứ nhất quyết muốn xuống dưới đó?

Kim nhún vai, mỉm cười bảo:

- Còn hơn là phải làm bài Toán nhưc óc kia!

Thảo có vẻ xiêu lòng:

- Được rồi, tụi mình cùng xuống. Nhưng phải luôn luôn nhớ rằng tụi mình đã đồng ý với nhau chỉ nhìn mà không sờ mó vào vật nào cả.

Nguyên mở cửa ra. Vừa bước lên bậc thang thứ nhất, tức thì cả ba đứa đều cảm thấy toàn thân bị bao phủ bởi một bầu khí nóng và ẩm ướt. Dưới kia một luồng ánh sáng trắng chói loà phát ra từ phòng làm việc của ông Bình nằm ở phía tay mặt của chúng đồng thời với những tiếng máy chạy rì rầm phát ra đâu đó.

Khi chúng nó đã bước xuống tới nơi, Thảo tự trấn an: “Mình chỉ muốn tìm vui thôi. Chỉ nhìn qua thôi cũng chẳng có gì hại.”

Nghĩ như thế nhưng tại sao tim nó đập nhanh như thế, nó hồi hộp đến thế? Và tại sao bỗng dưng toàn thân nó ớn lạnh như có một cảm giác sợ hãi đang xâm chiếm?

- Mèng ơi! Dưới này nóng quá đi!

Vừa xuống đến nơi, cả ba cảm thấy ngột thở vì sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ và bầu không khí ở đây hầm và ẩm chịu không nổi. Thảo như bị hụt hơi.

Nguyên nhận xét:

- Ở trường chúng ta có học về rừng ở vùng nhiệt đới, có lẽ ba đang thí nghiệm về những loài thảo mộc của các xứ ấy!

Thảo trả lời em bằng một giọng do dự:

- Có lẽ là vậy!

Không hiểu vì sao Thảo có một cảm giác bất an! Phải chăng vì chúng nó đang tò mò lục lọi phòng thí nghiệm của ba - một việc mà cha chúng nó đã cấm ngặt?

Thảo đứng phía sau hai đứa kia, nhìn khắp phía. Tầng này được chia ra làm hai phòng rộng lớn hình chữ nhật. Bên trái trước đây được dành làm phòng giải trí cho gia đình. Gian phòng này bây giờ tối om nên khó khăn lắm Thảo mới nhận ra được dáng lơ mờ của chiếc bàn ping-pong đặt ở giữa phòng. Ngược lại, căn phòng bên mặt là phòng làm việc của ông Bình sáng choang khiến ba đứa phải nheo mắt khi nhìn vào. Các ngọn đèn halogène thật lớn gắn trên trần toả xuống những tia sáng trắng tràn ngập căn phòng.

Nguyên trở mắt nhìn vào kêu lên: "Ồ, nhìn kia!" rồi nó nô nức tiến về vùng ánh sáng

Chúng nó thấy có độ chừng 12 cây cao, bóng loáng với các cuống lá rất dày và ngọn lá thật lớn được trồng sát nhau trong một cái "chậu" không lồ chứa đầy đất đen.

Thảo đi theo sau Nguyên thích thú la lên:

- Chẳng khác nào một khu rừng. Xem này, ngoài mấy loại cây cao có dây leo uốn quanh còn có các loại thảo mộc bò trên đất um tùm và có cả dương xỉ nữa.

Kim phê bình:

- Đúng như là một vùng đầm lầy! Mày có chắc là ba mày trồng được mấy thứ này chỉ trong vòng 5 hay 6 tuần lễ không?

- Tao chắc chắn như vậy mà! - Thảo trả lời bạn trong khi ánh mắt nó dán vào một quả cà chua thật to lủng lẳng trên chiếc cuống mỏng manh màu vàng.

Khi ấy Kim la lên:

- Ô, thích quá! Tụi bây thử sờ cái này nè!

Thấy bạn đang vuốt ve một chiếc lá rất lớn, đẹp có hình dạng một giọt nước mắt, Thảo ngăn lại:

- Kim, đã bảo là không được sờ mó cái gì mà...

- Tao biết... tao biết..Nhưng mày thử đặt bàn tay mày lên đây đi...

Thảo miễn cưỡng nghe theo bạn rồi đưa nhận xét trong khi Kim quay sang quan sát một ngọn dương xỉ:

- Không phải là chiếc lá thường, nó nhẵn quá, giống như làm bằng gương vậy.

Lúc ấy, Nguyên cởi chiếc áo trên người ra, quăng xuống sàn và rên rĩ:

- Nóng chịu không n

Bỗng đôi mắt Nguyên mở căng ra, nó như bất động vì khám phá một điều bất ngờ nào đó. Nguyên gọi:

- Này...

Thảo tiến nhanh về phía Nguyên hỏi:

- Chuyện gì vậy Nguyên?

Nguyên trỏ một cây cao:

- Cái này nè... Nó thờ...

Kim cười to nhưng Thảo cũng nghe “tiếng thờ” ấy. Nó nắm chặt vai em và lắng tai nghe. Đúng rồi. Thảo nghe một tiếng gì như một nhịp thờ phát ra từ cây ấy. Nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc của chị em Thảo, Kim hỏi:

- Tại bây có chuyện chi vậy?

- Nguyên nói không sai. Cái cây nó thờ thật đấy Kim ạ! - Thảo khẽ trả lời bạn vừa lắng nghe âm thanh đều đặn nhịp nhàng kia.

Kim đảo mắt nhìn quanh:

- Có lẽ cái cây đó bị cảm cúm hay nghẹt mũi phải không?

Nói xong Kim cười thích thú với câu nói châm biếm của mình, nhưng chị em Thảo không thể hưởng ứng được. Kim lại gằn hai đũa kia hơn:

- Tao không nghe gì cả!

Cả ba lắng nghe. Im lặng hoàn toàn. Thảo nói:

- Nó đã ngưng rồi...

Kim cự nự:

- Đủ rồi!ừng bày trò hòng khiến tao sợ!

Bỗng Kim và Thảo lại nghe tiếng của Nguyên la lên:

- Nhìn kia!

Nó đã khám phá ra một vật khác. Nó đang đứng trước một cái buồng bằng kính cạnh đám cây. Cái buồng này tương tự một buồng điện thoại công cộng, trong đó có một đồng một miếng ván với chừng 12 sợi dây gắn ở phía sau và hai bên.

Đôi mắt Thảo lần theo những sợi dây kia. Thảo thấy những sợi dây ấy được nối liền với một buồng khác cũng bằng kính cách đó không xa. Giữa hai buồng kính đó là một bộ máy giống như máy phát điện đường như được nối liền với hai buồng kia.

Nhìn thấy Kim hồi hả bước về hướng Nguyên, Thảo vội vàng nói:

- Đừng đụng vào cái gì hết nghe chưa!.

Rồi Thảo liếc nhìn cái cây biết “thờ” lần chót trước khi đến với Kim và Nguyên.

Nguyên chực đưa tay mở cửa buồng bằng kính, nói với Thảo:

- Em chỉ muốn thử xem cái cửa này có thể mở ra được không thôi!

Khi tay nó chạm vào chiếc cửa.. đôi mắt nó mở to vì kinh ngạc. Cả người nó bắt đầu run lên. Chiếc đầu lắc qua lắc lại thật mạnh. Hai tròng mắt đảo liên hồi. Toàn thân nó càng lúc càng dao động thật nhanh và dữ dội:

- Cứu em với! Em...không thể nào ngừng lại được!

Nguyên dấy tê tê như có một luồng điện mạnh đang luân chuyển khắp châu thân. Miệng nó vẫn la hét không ngừng

- Làm ơn cứu em chị Thảo ơi!

Sự kiện đột ngột xảy ra khiến Thảo và Kim kinh hoàng tột độ chỉ biết đứng sững nhìn Nguyên trong tình trạng ấy. Nhưng chỉ tích tắc sau đó Thảo là người đầu tiên bình tĩnh. Thảo nhào đến Nguyên, định kéo em ra khỏi chiếc cửa kính thì Kim thảng thốt kêu lên:

- Thảo, dừng! Dừng đừng đụng vào người Nguyên!

Thảo hét:

- Nhưng phải làm cái gì cho nó chứ!

Chợt chúng nó nhận ra rằng Nguyên đã hết run và... đang cười. Nét kinh hoàng trên mặt Thảo lúc bấy giờ đã đổi thành vẻ kinh ngạc. Thảo nhìn em dò xét. Lúc ấy, Nguyên đang đứng tựa vào thành cửa kính nhả răng cười.

Nó trở vào hai đứa kia, cười lớn:

- Hà hà... khoái quá! Em đã gạt được hai người rồi!

Thảo mắng:

- Nguyên, chuyện này không thể đem ra làm trò đùa như vậy được!

Mặt Kim vẫn còn tái xanh, môi dưới vẫn chưa hết run, nó bực dọc hét:

- Nguyên giả vờ hả? Kim không thể tin là Nguyên lại làm được việc ấy!

Rồi hai đứa con gái nhảy xô lại, đè Nguyên xuống đất. Thảo ngồi trên người em trong khi Kim giữ chặt hai vai nó. Nguyên vẫn không ngớt cười to và lập đi lập lại:

- Ha ha... em thắng hai người rồi. Hi hi... hai người đã thua em!

Thảo cù lét vào nách, vào bụng Nguyên thật mạnh để nó ngưng nói, còn Kim thì vừa thụi vào vai Nguyên vừa mắng:

- Cho chừa thứ lấu cá vật nè!

Hoạt cảnh hỗn loạn đó đột nhiên ngưng lại vì một tiếng rên rỉ phát ra từ cuối căn phòng. Cả ba ngẩng đầu lên và nhìn về hướng đó.

Im lặng bao trùm khắp nơi. Người ta chỉ còn nghe nhịp thở của ba đứa chúng nó. Kim thảm thì:

- Cái gì vậy?

Ba đứa vênh tai nghe ngóng và chúng nó lại nghe một tiếng rên khác-một tiếng rên yếu ớt, buồn bã, nghẹn ngào. Cùng lúc ấy, một tua dây bông dung rơi xuống đất kèm theo một tiếng than u uất trầm buồn.

Khuôn mặt Nguyên lộ vẻ kinh hoàng tột độ, nó lắp bắp:

- Mấy cái...cây... mấy cái cây...

Rồi nó đẩy Thảo ra (vẫn ngồi trên người nó từ lúc nãy) và bật dậy. Kim quan sát tất cả những cây trong gian phòng:

- Cây cỏ làm sao có thể khóc, có thể than thở, có thể rên rỉ!!

- Nhưng những cây cỏ ở đây thì chắc chắn “có thể” - Thảo trả lời.

Bấy giờ các tua dây đang cử động như những cánh tay đang múa may. Thêm một lần nữa, cả ba đứa lại nghe một hơi thở chậm chạp, đều đều. Rồi tiếp theo là một tiếng thở dài.

Nguyên vừa đi về hướng thang lầu vừa nói:

- Tụi mình phải ra khỏi đây ngay!

- Chắc chắn rồi! Tao nôi da gà cả người nè! - Kim vừa nói vừa bước theo Nguyên nhưng mắt vẫn không rời những cành cây đang cử động và than th

Thảo đi thụt lùi về hướng thang lầu theo Kim và Nguyên. Thảo run run nói:

- Tao chắc chắn rằng ba sẽ giải thích mọi việc xảy ra ở đây cho chúng mình hiểu.

Kim cần nhân:

- Ba tui bây thật là quái đản.

Nguyên bênh vực cha:

- Kim nói như vậy là sai. Ba đang thực hiện một công trình quan trọng bí mật thôi!

Bỗng một trong những cái cây buông tiếng thờ dài, và dường như đang chồm tới phía ba đứa trẻ. Rồi những tua dây quấn quanh thân cây vươn ra như những cánh tay làm dấu hiệu muốn gọi chúng nó trở lại.

Thảo hoảng sợ nói:

- Ra khỏi đây nhanh lên!

Cả ba đứa chen nhau trên các bậc thang, chạy hụt hơi lên tầng trên. Khi lên đến nơi, Nguyên không quên cần thận đóng cánh cửa lại thật chặt.

Đầu óc Kim vẫn còn căng thẳng, ngón tay cứ xoắn lấy lọn tóc dài của nó và miệng thì không ngớt nói:

- Thật kỳ quái! Quá sức kỳ quái!

Sau khi thờ lại được bình thường, Thảo nói với hai đứa kia:

- Ba đã cảnh cáo không cho chúng ta xuống dưới đó, chắc chắn là vì ba biết chúng ta sẽ kinh sợ đến chết người vì không hiểu gì cả.

Kim từ giã bạn:

- Thôi tao đi về. M có còn muốn tui mình làm Toán chung nữa không?

- Sao lại không!

- Vậy hẹn gặp lại mà tối nay nhé!

Khi Kim vừa đi khỏi thì chiếc xe hơi nhà màu xanh đậm của ông Bình xuất hiện ở góc đường và đang tiến vào con đường trái nhựa trước nhà.

Thảo quay lại hỏi Nguyên:

- Cánh cửa đi xuống tầng dưới kia đã đóng cần thận rồi chứ Nguyên?

- Em đã đóng rồi! Chị yên tâm, chắc chắn ba sẽ không biết chuyện chúng ta...

Vừa nói, Nguyên vừa liếc nhìn cánh cửa một lần chót...nhưng nó chưa nói hết câu thì ngưng lại, miệng há to mà không phát ra được âm thanh nào.

Khuôn mặt nó càng lúc càng tái xanh...

- Chết rồi! Cái áo của em!! - Nguyên đấm lên lồng ngực trần của nó, buông tiếng than. Em còn để nó ở dưới ấy!

Nguyễn quýnh quáng:

- Em phải đi xuống đem nó lên. Nếu không ba sẽ biết...

Thảo ngắt lời em:

- Không kịp nữa rồi. Xe ba đã gần vào tới trước nhà.

Nguyễn để tay lên nắm cửa, quả quyết trả lời:

- Phải mất vài giây ba mới vào được đây. Em chạy nhanh xuống và trở lên tức khắc!

- Không được!

Thảo lính quýnh đứng ngay chính giữa đoạn hành lang hẹp nối liền cửa ra vào và cửa xuống tầng dưới. Thảo nhìn ra ngoài, bảo em:

- Ba đã đậu xe xong... Ba đang bước xuống xe kia Nguyễn ơi!

Nguyễn đau khổ than:

- Thế thì sẽ không giấu được ba, ba sẽ biết hết chuyện!

- Vậy thì sao?

- Bộ chị không còn nhớ lần đó ba đã nổi cơn thịnh nộ như thế nào à?

- Dĩ nhiên là chị không quên, nhưng chẳng lẽ ba lại giết chúng ta chỉ vì chúng ta lỡ tò mò nhìn được mấy cái cây của ba? Ba...

Đang nói bỗng dung Thảo ngừng lại. Thảo tiến lại gần cửa ra vào hơn một chút:

- Nguyễn! Chờ đấy!

- Có chuyện gì vậy chị?

Thảo quay lại xoa Nguyễn bằng hai tay:

- Nhanh lên! Xuống dưới đó nhanh lên. Ông Hà, hàng xóm của mình, đang chặn ba lại hỏi chuyện kia.

Buồng một tiếng kêu vui mừng, Nguyễn mở toang cánh cửa tầng dưới và biến đi trong nháy mắt.

Thảo nghe tiếng chân của Nguyễn phóng thình thịch trên các bậc thang. Sau đó Thảo nghe bước chân hối hả của em trong phòng làm việc của cha chúng nó.

Thảo đứng sát cửa ra vào để theo dõi ba nó. Ông Bình vừa nói chuyện với ông Hà, vừa lấy tay che mắt để tránh ánh nắng mặt trời.

Thảo sốt ruột nghĩ thầm: “Nhanh lên Nguyễn ơi! Ba có bao giờ thích la cà nói chuyện lâu với hàng xóm đâu. Lần này chắc lại là ông Hà muốn nhờ ba việc gì nữa đây!”. Ông Hà không được khéo tay như cha chúng nó nên vẫn thường nhờ ông này sang nhà gắn máy này, sửa máy nọ.

Lúc ấy, Thảo thấy ông Bình đang tươi cười gật đầu và bắt tay từ già ông Hà. Rồi mỗi ông quay vào nhà của mình.

Thảo hồi hộp than thầm:

- Nguyễn ơi, nhanh lên chứ! Ba đã vào tới rồi... Trời ơi, chỉ có một việc nhặt chiếc áo và chạy lên mà sao lâu quá vậy. Không thể nào một việc dễ dàng như thế mà phải tốn ngần này thời gian!

Từ bên ngoài ông Bình đã nhìn thấy Thảo qua chấn song cửa ra vào. Ông vẫy tay chào con gái. Thảo cũng chào lại rồi nhìn về hướng cánh cửa xuống tầng dưới. Thảo gọi:

- Nguyễn ơi, em ở đâu?

Không tiếng trả lời.

Không một tiếng động nào phát ra từ dưới đó.

Hoàn toàn không...

Ông Bình đứng lại bên ngoài, đang để mắt vào những cụm hoa hồng của ông.

Thảo cất tiếng gọi lần nữa:

- Nguyên! Nguyên! Lên ngay!

Vẫn hoàn toàn im lặng!

Ngoài kia ông Bình đang ngồi sụp xuống xới đất quanh các gốc hoa.

Một cảm giác kinh hoàng xâm chiếm đầu óc Thảo, nó không còn đường lựa chọn nào khác: nó phải xuống dưới kia để xem chuyện gì đã giữ lấy Nguyên ở lại.

Nguyên nhảy một lúc hai bậc thang chạy tuôn xuống tầng dưới. Chân vừa chạm lên nền xi-măng, nó đi nhanh về hướng căn phòng thí nghiệm sáng choang với một rừng cây trong ấy.

Dừng trước ngưỡng cửa phòng, Nguyên chờ một lát để đôi mắt quen dần với ánh sáng chói chang so với ánh sáng ban ngày tự nhiên trên lầu. Tấm lưng trần và gáy của Nguyên bắt đầu ngứa ngáy vì không khí nóng hầm dưới này.

Từ bên ngoài Nguyên nhận ra ngay chiếc áo của nó ở dưới sàn cách một thân cây cao xum xuê lá khoảng một thước. Cái cây này dường như đang nghiêng xuống gần chiếc áo trong khi những sợi dây leo dài ngoằng thông thường treo lủng lẳng ở bên trên bây giờ lại nằm cuộn tròn trên mặt đất quanh gốc cây.

Nguyên có vẻ do dự khi bước vào căn phòng ấy. Nó tự hỏi:

“Tại sao mình lại sợ nhỉ? Đây chỉ là một căn phòng có nhiều thứ cây lạ thôi! Tại sao mình lại có cảm giác như chúng nó đang quan sát theo dõi mình và đang ngóng chờ mình trở xuống đây?”

Nhưng rồi Nguyên tự mắng mình nhát như thỏ đế. Nó bạo dạn bước vào hướng về chiếc áo nhãn nhúm của nó.

Bỗng... khoan đã! Có một tiếng động đầu đây! Tiếng động của một hơi thở. Một nhịp thở bình thường. Không mạnh lắm mà cũng không yếu lắm.

Ai có thể thở đều đặn như vậy? Cái gì có thể thở được như vậy?

Nguyên nghe như là tiếng thở ấy phát ra từ cái cây kia. Nguyên nhìn chăm chăm vào chiếc áo đang nằm dưới đất. Nó có thể chạy nhanh lại, chụp lấy cái áo và lao nhanh lên lầu nhưng dường như một sức mạnh nào đó đã ngăn Nguyên lại. Nguyên bước thêm một bước, rồi một bước nữa. Bỗng Nguyên giật nảy mình, kinh hoàng nghe một tiếng rên phát ra từ bên trong chiếc tủ dùng để chứa vật liệu kê sát tường: có người bị nhốt trong ấy đang rên rỉ vì đau đớn.

- Nguyên ơi, em thế nào rồi?

Nguyên nghe tiếng Thảo gọi... Nhưng tiếng gọi như phát ra từ một nơi xa lắm mặc dù Nguyên biết chị nó chỉ ở ngay trên đầu thang lầu mà thôi.

- Em vẫn bình yên! - Nguyên trả lời lớn nhưng giọng nó lại như một tiếng thì thầm. Có lẽ Thảo chẳng nghe được gì cả!

Nguyên tiếp tục bước tới chiếc áo, một bước rồi một bước nữa. Bây giờ Nguyên chỉ cách cái áo khoảng 3 thước. Chỉ cần Nguyên nhào tới chụp lấy là được ngay.

Nhưng tiếng rên lúc này lại vang lên lần nữa. Và dường như có tiếng thở dài phát ra từ một thân cây nào đó. Một bụi dương xỉ thật lớn đột ngột sả xuống, lung lay các cụm lá của nó.

- Nguyên ơi! Nhanh lên em!

Nguyên nghe từ trên lầu Thảo giục nó với một giọng bất an. Nó thì thầm trong trí: “Mình cũng rất muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng không biết cái gì đã giữ chân mình lại.”

Nguyên bước thêm hai bước nữa rồi ngồi xồm xuống, hai tay đưa về phía trước. Cái áo gần như đã trong tầm tay của Nguyên. Nhưng... lại thêm một tiếng rên, rồi nhiều nhịp thở khác nữa.

Nguyên ngước mắt nhìn về hướng một thân cây lớn gần đó. Những sợi dây leo bây giờ không quấn cong lại mà kéo thẳng ra. Nguyên có hoa mắt và tưởng tượng không?

Không. Nguyên không tưởng tượng mà thật sự những nhánh dây đó đang giương ra như sẵn sàng quấn lấy Nguyên.

Nó nghe tiếng Thảo kêu như càng lúc càng xa dần: “Nguyên... nhanh lên...”

Nguyên không trả lời. Nó đang chú mục vào chiếc áo. Còn một thước.. Còn một chút nữa thôi.

- Nguyên! Nguyên! Em bình an chứ? Trả lời cho chị biết!

Nguyên chụp được chiếc áo rồi. Nhưng như những con rắn, hai sợi dây leo thành linh quấn quanh người Nguyên. Nguyên hốt hoảng la lên, cả thân người như tê liệt:

- Chuyện gì xảy ra như thế này? Thả tôi ra!

Nguyên vừa hét, vừa cầm chiếc áo ở tay này, tay kia giữ chặt hai nhánh dây đang từ từ quấn lại. Nguyên muốn gọi Thảo nhưng không một âm thanh nào thoát ra được cổ họng nó. Nó vùng thật mạnh, lao về phía trước nhưng không thoát được. Mặc dù các nhánh dây kia

không siết chặt cũng không có ý làm cho nó nghệt thờ nhưng cũng không thả Nguyên ra. Nguyên cảm giác được hai sợi dây leo đó chạm vào làn da trần của nó hâm hấp nóng như là cặp chân của một loài thú, không phải là những nhánh, những thân của loài thảo mộc.

Nguyên ráng sức kêu cứu lần nữa và dùng toàn lực để vùng ra nhưng vô hiệu. Nguyên nằm phịch xuống, lăn tròn dưới đất hy vọng có thể thoát ra xa được nhưng hai sợi dây kia đã trói kéo nó lại thật mạnh. Nguyên nghe tiếng thờ dài thật áo não của cái cây kể bên nó.

Thình lình Nguyên thấy Thảo đang đứng kể bên nó. Nó không hề nghe tiếng chân của Thảo đi xuống lầu và nó cũng không thấy Thảo bước vào phòng này bao giờ. Thảo kêu lên:

- Nguyên! Cái gì vậy...?

Chỉ nói được bấy nhiêu, Thảo như bị á khẩu, đôi mắt mở căng ra nhìn hai sợi dây leo đang trói Nguyên lại. Nguyên trả lời nhanh:

- “Chúng nó” không muốn thả em ra.

Thảo kinh hoàng hét to:

- Không! Không thể được

Rồi Thảo nắm chặt một trong hai sợi đó với hai tay và dùng hết sức bình sinh kéo mạnh nó ra. Sợi dây trói lại một phút chốc nhưng rồi cũng nhượng bộ.

Nguyên hét lên một tiếng mừng rỡ vội tháo gỡ sợi dây còn lại ra khỏi người nó. Thảo cũng quăng sợi dây kia và nắm tay Nguyên cùng chạy về hướng thang lầu. Nhưng cả hai đứng khựng lại như trời trồng ở chân cầu thang. Từ trên đầu cầu thang, cha chúng nó đang nhìn xuống với một vẻ dữ tợn khủng khiếp, hai nắm tay siết chặt lại và gương mặt đầy giận dữ...

Thảo lo sợ lên tiếng trước:

- Thưa ba... mấy cái cây...!

Ông Bình nhìn chúng nó không chớp mắt, ánh mắt lạnh lùng mà khủng khiếp. Ông không nói gì cả.

Thảo nói thêm:

- Chúng nó trói em Nguyễn lại đó ba!

Nguyễn run run giải thích:

- Con chỉ mới cúi xuống nhặt cái áo lên thôi.

Hai đứa ngược lên nhìn cha, chờ đợi ông phác một cử chỉ, mong ông thả lỏng hai nắm tay, gương mặt bớt đi vẻ dữ dằn và nói chuyện với chúng nó. Nhưng ông vẫn nhìn chúng nó với một ánh mắt thật khủng khiếp tuy chỉ trong một giây lát nhưng đối với chị em Thảo thật lâu vô tận.

Cuối cùng ông lên tiếng:

- Các con không hề gì chứ?

Cả hai cùng lắc đầu nguầy nguậy, đồng thanh trả lời cha:

- Dạ tụi con không sao cả!

Ông Bình lạnh lùng nói:

- Các con khiến ba thất vọng vô cùng!

- Con xin lỗi ba - Thảo nói. Chúng con biết chúng con không nên làm thế.

Nguyễn cố tự bào chữa:

- Chúng con không đụng tới cái gì cả, thật đó thưa ba!

Ông Bình lập lại:

- Ba quá thất vọng vì các con! Quá thất vọng!

Rồi ông ra hiệu cho hai đứa đi lên và ông quay lưng bỏ đi. Nguyễn thì thầm với Thảo khi hai chị em bước lên thang lầu:

- Em tưởng ba sẽ la hét chúng mình dữ lắm.

Thảo cũng nói khe khẽ:

- Thật không giống tính ba chút nào cả.

Hai đứa theo cha vào nhà bếp. Ông Bình ra dấu bảo chị em Thảo ngồi xuống ở bàn ăn và ông buông người ngồi trên chiếc ghế đối diện chúng nó. Ông lặng lẽ nhìn hết đứa này rồi nhìn sang đứa kia như là đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy chúng nó. Nét mặt của ông bất động gần như là mặt của một người máy.

Nguyễn muốn phá tan bầu không khí nặng nề ấy, hỏi cha:

- Thưa ba, mấy cái cây dưới đó... có... cái gì vậy???

- Ý con muốn nói đến chuyện gì?

- Con muốn nói là... chúng nó kỳ quái quá!

- Ba sẽ giải thích cho các con hiểu tất cả mọi sự. - Ông Bình trả lời một cách máy móc trong khi đôi mắt vẫn không ngừng dò xét hai đứa chúng nó.

Thảo e dè chen vào:

- Chắc là thú vị lắm phải không ba?

Thảo không còn hiểu nổi ba nó nữa. Không hiểu chút nào cả. “Thông thường ba rất thẳng thắn. Nếu có điều gì khiến ông bức dọc, giận dữ thì ông nói thẳng ra ngay. Vậy mà bây giờ tại sao ba có vẻ rất kỳ lạ, rất khép kín và rất... lạnh lùng?”

Trong khi đầu óc của Thảo rối bời với bao nhiêu câu hỏi, ông Bình ngồi dựa ghế hẳn ra phía sau khiến chiếc ghế như chỉ còn đứng trên sàn bằng hai chân thôi. Ông bình thân nói với hai đứa con:

- Ba đã cấm hai đứa không được xuống dưới kia. Ba tưởng đã nói quá rõ ràng hôm nọ rồi chứ!

Thảo và Nguyên đưa mắt nhìn nhau. Thảo nói:

- Thưa ba, chúng con hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa.

Thấy cha đã dịu lại, Nguyên láu táu nói:

- Nhưng mà ba có thể đưa tụi con xuống dưới đó để giải thích công việc ba đang làm phải không ba?

Thảo cũng háo hức nói:

- Vâng, con cũng rất muốn như vậy đó ba à!

Ông Bình vừa đứng lên vừa trả lời:

- Sẽ có một ngày các con được toại nguyện. Không lâu đâu các con đồng ý chứ? Bây giờ ba phải trở xuống dưới ấy để làm việc.

Rồi ông bỏ đi ra, khuất dạng sau cánh cửa ở thang lầu.

Nguyên khẽ nhún vai nhìn chị đang ngồi chống cằm có vẻ tư lự:

- Dường như ba cũng không nhớ việc phải phạt chúng ta nữa!

- Nói tóm lại ba có vẻ gì khác thường lắm!

- Có lẽ ba bị xáo trộn vì vắng mẹ đó mà!

Nói xong Thảo đứng dậy, khẽ đẩy em:

- Thôi, tránh ra. Chị còn phải làm bài nữa.

Nguyên vẫn còn bị ám ảnh bởi chuyện vừa xảy ra:

- Em không thể nào tin mấy cây leo đó trói em được. Tới nay chắc chắn em sẽ bị ác mộng chị Thảo ơi!

- Em đừng nghĩ tới căn phòng thí nghiệm dưới kia nữa là xong. - Thảo khuyên em, đâu biết rằng lời khuyên đó thừa thãi nhưng Thảo không biết phải nói gì hơn để trấn an em.

Thảo lên phòng riêng, cảm thấy nhớ mẹ vô cùng. Nhưng rồi sau đó trong trí nó lại hiện ra cảnh tượng Nguyên vùng vẫy cố thoát ra những thân cây leo khiến Thảo rùng mình. Thảo lôi tập vở ra, nằm sấp trên giường chuẩn bị học bài. Nhưng nó không tài nào tập trung tư tưởng để học, đầu óc Thảo cứ nghĩ đến những tiếng rên rỉ và nhịp thở của đám thảo mộc dưới kia.

Thảo cố gắng tự nhủ: “Ít ra thì hai chị em mình cũng không bị ba phạt. Và lần này ba không la hét dữ tợn khiến tụi mình sợ hãi. Thêm vào đó, ba lại hứa sẽ đích thân đưa tụi mình xuống dưới đó để cắt nghĩa việc ba làm nữa.”

Nghĩ như thế nên Thảo cảm thấy thoải mái hơn

Nhưng sự nhẹ nhàng thanh thản đó không kéo dài được lâu. Tờ mờ sáng sớm hôm sau, khi Thảo xuống nhà để chuẩn bị buổi ăn sáng, Thảo kinh ngạc thấy cha đã bắt đầu vùi đầu vào công việc ở dưới kia từ bao giờ. Cánh cửa dẫn xuống tầng dưới đóng chặt và thêm vào đó một ổ khoá đã được gắn vào...

o O o

Chiều thứ bảy hôm sau... Thảo nằm trên giường nói chuyện điện thoại với mẹ:

- Con lo cho dì Hồng quá!

Bà Bình nói với con bằng một giọng thật mệt mỏi:

- Cuộc giải phẫu vừa rồi không thành công như ý muốn. Các bác sĩ bảo rằng dì con phải chịu đựng một cuộc giải phẫu khác nữa. Nhưng trước tiên phải chờ cho dì lấy lại sức rồi mới tiến hành.

- Như thế có nghĩa là mẹ chưa có thể về ngay được hả mẹ?

Nghe giọng Thảo đượm vẻ buồn rầu, bà Bình phá lên cười:

- Con đừng nói với mẹ rằng... con nhớ mẹ đấy nhé!

- Đúng vậy mẹ à... con nhớ mẹ lắm!

- Ba thế nào? Mẹ có nói chuyện với ba tối hôm qua nhưng mẹ..chỉ nghe được..như tiếng ba rít qua kẽ răng thôi.

Thảo than thở với mẹ dù nó không muốn như vậy:

- Mẹ biết đó, hiếm có dịp tụi con được nói chuyện với ba. Ba có bước lên nhà trên đâu. Suốt ngày ba giam mình dưới kia.

Bà Bình giải thích để an ủi

- Tại ba làm việc quá siêng năng. Dưới mắt ba những thí nghiệm của ông là quan trọng bậc nhất.

Thảo giận dỗi kêu lên:

- Hơn cả tụi con hay sao?

Thảo giật mình vì cái giọng đầy nước mắt của nó. Nó hồi hận đã khởi đầu chuyện làu bàu lèm bèm cách cư xử của ba cho mẹ biết tuy nó đã rõ rằng mẹ cũng đang lo ngại không ít về chuyện ấy.

- Con phải hiểu hiện tại ba có rất nhiều việc phải chứng minh cho chính ông và cho những người khác. Theo mẹ, ba có hết sức làm việc ngày đêm để chứng tỏ cho ông Mạnh và ban điều hành trường đại học thấy rằng họ đã đại dột sa thái ba...

- Nhưng trước đây tụi con gần gũi ba nhiều hơn từ lúc ba làm việc tại nhà.

Thảo nghe mẹ nó buông tiếng thở dài như mất kiên nhẫn:

- Thảo, mẹ đã cố gắng giải thích cho con hiểu. Mẹ tưởng con đã tới tuổi phải biết lý lẽ rồi chứ!

Thảo vội nói:

- Con xin lỗi mẹ.

Rồi nó thay đổi đề tài:

- Đạo này lúc nào trên đầu ba cũng sùm sụp chiếc nón lưỡi trai của mấy người chơi đánh banh...

- Há? Con muốn nói thằng Nguyên phải không?

- Không phải. Con nói là ba luôn luôn đội nón và không bao giờ bỏ xuống cả.

- Thật sao?

Bà Bình có vẻ rất ngạc nhiên. Thảo cười lớn:

- Tụi con đã phê bình rằng ba có vẻ “khờ khạo” với chiếc nón ấy nhưng ba vẫn cứ đội nó suốt ngày.

Bà Bình cũng bật cười rồi bảo con:

- Có người gọi cửa. Mẹ phải đi đây. Con nhớ cẩn thận mọi việc. Mẹ sẽ gọi lại con sau nhé!

Một tiếng clic khô khan vang lên. Cuộc đàm thoại chấm dứt. Thảo nhìn đăm đăm lên trần nhà, nhìn những bóng cây sau vườn nhảy múa dọi vào nhảy múa trên đó. Thảo trầm nghĩ: “Tội cho mẹ! Mẹ đã có quá nhiều lo lắng vì dì Hồng rồi, tại sao mình lại làu bàu về chuyện của ba nữa. Mình không nên làm như thế!”

Thảo ngồi bật dậy, lắng nghe sự im lặng bao trùm căn nhà. Nguyên đã đi lại nhà bạn. Ba làm việc dưới kia, dĩ nhiên sau khi đã khóa cửa cẩn thận. Thảo định nhắc điện thoại gọi Kim cho đỡ buồn chán nhưng nó cảm thấy đói, vội vã ra khỏi phòng, xuống nhà bếp tìm thức ăn.

Khi đứng trước ngưỡng cửa vào nhà bếp, Thảo hơi ngạc nhiên khi thấy cha đã có mặt trong đó, trước bồn rửa chén, lưng quay về phía nó. Thảo định lên tiếng chào cha nhưng ngưng lại. Thảo tò mò muốn biết ba nó đang làm gì?

Nếp mình sát tường, Thảo theo dõi từng cử chỉ của ông Bình. Dường như ông đang ăn một thứ gì. Một tay ông giữ lấy cái túi nhỏ đang đặt trên quầy bếp gần bồn rửa chén, tay kia cho vào túi, vốc từng nắm sền sệt giống như bùn bỏ vào miệng.

Ông nhóc nhách nhai và ngấu nghiến nuốt rồi lại cho tay vào túi vốc thêm nắm nữa cho vào miệng ngón. Nhìn ông ăn, Thảo ngạc nhiên:

“Ba ăn thứ gì vậy kia? Ba không bao giờ ăn cơm chung với Nguyên và mình. Ba cứ viện lý do là không cảm thấy đói. Nhưng sự thật

trước mắt cho thấy rằng ba rất đói! Ba ăn như thể sắp chết vì đói!”

Thoáng một chốc ông Bình đã ăn xong. Ông cúi, quăng vào thùng rác dưới bồn rửa chén. Rồi ông vừa lau hai bàn tay nhóp nhúa vào chiếc áo choàng trắng của ông vừa bước ra khỏi bếp hướng về lối đi xuống tầng dưới.

Thảo không dám thở mạnh, nhón gót đi lui lại về hướng phòng khách. Nó nghe tiếng cánh cửa đóng lại và âm thanh của ổ khoá được khoá lại cẩn thận.

Chờ một lúc để chắc chắn ông Bình đã ở dưới phòng thí nghiệm, Thảo vội vã vào nhà bếp. Nó phải biết thứ gì đã khiến ba nó ăn một cách ngon lành, ngẫu nhiên như vậy.

Thảo lục lọi trong thùng rác dưới bồn rửa chén và lôi ra cái túi nhàu nát.

Vừa đọc xong cái nhãn hiệu in trên chiếc túi, Thảo cảm thấy như bị nghẹt thở...

Ba nó đã ăn một thứ phân bón cho cây...

Cổ họng Thảo như bị bóp nghẹt lại. Mồm miệng khô khốc. Thảo dán mắt nhìn cái túi phân bón vừa bị Thảo quăng xuống sàn vì kinh hoàng. Thảo đã nôn ọe tận mặt xanh mặt vàng và không tài nào xua đi hình ảnh khủng khiếp vừa rồi. Làm sao mà ba nó có thể ăn được “thứ ấy”. Nói đúng ra, không thể dùng chữ “ăn” được. Phải nói là ba nó nhét những thứ ấy vào miệng và nuốt trọn trọn từng miếng thật lớn như là ông thích món ấy lắm, như là ông cần món ấy lắm!

Thảo nghĩ:

“Có thể là đây là một phần cần thiết phải làm nằm trong thí nghiệm của ba! Nhưng loại thí nghiệm gì đây? Ba muốn chứng minh điều gì về những thứ cây kỳ quái mà ba đã tạo ra dưới kia?”

Mùi phân bón chua chua bốc ra từ cái túi. Thảo lại cảm thấy buồn nôn khi tưởng tượng đến mùi vị cái món mà người cha thân yêu của nó ngốn vào miệng. Thảo hít một hơi dài rồi nín thở nhặt cái túi lên, vo tròn lại và quăng vào thùng rác. Chợt một bàn tay của ai nắm lấy vai Thảo. Thảo hốt hoảng quay lại và kêu lên vui mừng khi thấy

- Nguyên!

- Em về rồi. Hôm nay chị em mình có gì để ăn trưa vậy chị? - Nguyên tươi cười hỏi Thảo.

o O o

Sau khi đã làm xong cho Nguyên một ổ bánh mì, Thảo thuật lại cho em nghe những điều trông thấy lúc nãy. Nguyên cười lăn lộn. Thảo cau có nói:

- Không phải chuyện đùa đâu Nguyên. Ba ăn phân bón thật đấy.

Nguyên càng cười to. Thảo bực dọc đâm vào vai Nguyên thật mạnh làm rơi ổ bánh mì Nguyên đang ăn xuống đất.

- Chị xin lỗi. Nhưng chị không thấy có gì vui để em phải cười như thế. Chuyện rất trầm trọng, em không cảm thấy điều gì cả hay sao? Ba đã thay đổi, thay đổi rất nhiều. Nhất là ngay sau khi mẹ đi khỏi nhà, ba càng ở dưới kia nhiều hơn...

Nguyên ngắt lời chị:

- Thì chính là vì mẹ không có ở nhà đấy mà!

Thảo không thèm để ý đến lời Nguyên nói, Thảo vẫn tiếp tục đưa ra nhận xét của nó:

- ... ba lúc nào cũng khép kín, lặng lẽ và lạnh nhạt với chúng ta. Quan trọng hơn nữa là tiếng ba nói dường như không được phát âm như tiếng của con người... Trước đây ba hay nói chuyện tiếu lâm và thường hỏi han về bài vở của chúng ta. Ba cũng không còn châm chọc gọi chị là Cô Công Chúa hay Cây Sậy nữa...

Nguyên ngắt lời:

- Chính chị không thích ba gọi chị như thế mà.

- Chị biết... nhưng đó chỉ là một thí dụ thôi.

- Thế thì, chị muốn nói điều gì? Chị muốn nói rằng ba mình đã biến thành loài cây cỏ? Hay chị muốn nói ba đã hoàn toàn trở nên quái đản?

- Chị... chị không biết nữa - Thảo cộc cằn trả lời - Chị chỉ biết là khi nhìn thấy ba ngón mớ phân bón gói ghiec ấy vào miệng thì chị có một ý nghĩ khủng khiếp là ba đang biến thành một cái cây.

Nguyên nhảy dựng lên, mắt nhắm kín lại, hai tay đưa thẳng ra phía trước và nhảy cẫng quanh nhà bếp giống như những xác chết đang được các ông thầy pháp dẫn đường. Nó cố đổi giọng ồm ồm để nhát Thảo:

- Ta biến thành cái cây biết nói, biết đi rồi đây!

Thảo khoanh tay trước ngực, nhìn Nguyên đang làm trò hề, rồi hét lên:

- Em làm trò này không vui chút nào cả!

Nguyên vẫn không ngưng, lao về phía Thảo như chực bóp cổ Thảo. Thảo lại hét lên nữa:

- Nguyên! Dừng tay ngay!

Nguyên lui lại, cười:

- Được rồi, nhưng phải với một điều kiện!

- Điều kiện gì?

- Chị phải làm cho em một ổ bánh mì khác!

o O o

Trưa thứ hai, sau khi tan trường, Thảo và Nguyên đến nhà Kim chơi ném đĩa. Gió hây hây thổi nên không đủ sức làm tan đi nhiệt độ nóng bức hôm ấy. Trên bầu trời xanh lác đặc vài cụm mây trắng lững lờ bay...

Kim quăng cái đĩa bằng nhựa l thật cao, nó vọt qua đầu Nguyên rồi rớt xuống trong bụi sả. Nguyên chạy theo để lượm cái đĩa lại, nó té xuống vì vấp phải cái vòi nước của hệ thống tưới cây ngầm trong sân cỏ. Hai đứa con gái cười rộ lên chế nhạo Nguyên.

Bỗng Kim hỏi Thảo:

- Làm sao chịu được khi cha mình trở thành một nhà khoa học điên đại phải không Thảo?

- Cái gì? - Thảo không chắc chắn nó nghe rõ ràng câu hỏi của Kim.

Sau đó như đã hiểu ra, Thảo bực dọc cãi lại:

- Không phải vì ba tao thực hiện những thí nghiệm kỳ lạ mà chúng ta lại kết luận rằng ông điên khùng..

Kim tiếp tục nói với một vẻ mặt rất nghiêm trang:

- “Kỳ lạ”, đúng là chữ đó. Tao đã bị ác mộng đêm hôm kia chỉ vì mấy cái cây khủng khiếp ở dưới phòng thí nghiệm của ba mày. Tao thấy chúng nó khóc lóc và muốn sờ vào người tao nữa.

- Tao rất ân hận vì chuyện hôm ấy - Thảo nói bằng một giọng hết sức chân thành - Tao cũng nằm thấy ác mộng như mày vậy Kim ạ!

Vừa ném trả cái đĩa nhựa do Nguyên ném tới, Kim nói:

- Tối hôm nọ tao nghe ba tao nói chuyện về ba mày...

Thảo giật mình lo lắng:

- Mày không thuật lại cho ba mày chuyện xảy ra trong phòng thí nghiệm của ba tao chứ?

Kim lắc đầu trả lời:

- Dĩ nhiên là không! Ba tao tiết lộ rằng viện đại học sa thải ba mày vì các cuộc thí nghiệm của ông đã hoàn toàn thất bại, họ yêu cầu ba mày ngưng lại tất cả nhưng ba mày vẫn khăng khăng muốn tiếp tục.

- Như vậy có nghĩa là gì?

- Tao nghe nói là ông viện trưởng cùng ban giám đốc viện đại học không cho phép ba mày tiếp tục làm thí nghiệm nữa nhưng ba mày không muốn nghe theo. Ông nói rằng ông không thể ngưng được. Chính ba tao đã nghe ba mày nói như vậy.

Thảo hoàn toàn không hề biết chuyện Kim vừa kể. Mặc dù điều tiết lộ ấy khiến Thảo rất buồn nhưng Thảo hiểu rằng đó là sự thật.

Kim tiếp tục câu chuyện:

- Tao cảm thấy trong phòng thí nghiệm của ba mày đã xảy ra một việc gì đó không đơn giản. Theo tao thì có một người bị thương nặng hoặc bị giết chết được giấu ở đó.

Lần này thì Thảo cực lực phản đối:

- Không thể nào có chuyện ấy! Mày nói bậy!

Kim xua tay:

- Thôi được, có thể là tao tưởng tượng quá xa. Nhưng chuyện ba tao nói chắc chắn là sự thật.

Đột nhiên Thảo thấy rất cần phải bảo vệ, bênh vực cho ba nó không cần biết tại sao:

- Cho dù là ba tao không chịu ngưng những thí nghiệm đã thất bại thì cũng không có nghĩa là ba tao trở thành người điên như mày nghĩ.

Kim hất mạnh mái tóc dài của nó ra phía sau, giận dữ nói:

- Tao chỉ thuật lại những điều tao nghe được. Mà không cần phải nói với tao bằng giọng điệu đó.

Hai đứa chằm dứ không bàn gì thêm về ông Bình. Chúng nó đổi sang chuyện mấy đứa bạn cùng trường, cùng lớp

Vài phút sau, Thảo đứng lên gọi Nguyên:

- Nguyên ơi, tới giờ về nhà rồi!

Nguyên nhặt cái đĩa nhựa đang nằm trên bãi cỏ và chạy trước về nhà. Thảo vẫy tay tạm biệt Kim, nói:

- Lát nữa tao sẽ điện thoại cho mày, Kim nhé!

Hai chị em Thảo về đến nhà rất ngạc nhiên khi thấy ông Bình ở trong sân. Ông đang chăm chú nhìn mấy chùm bông hồng trên giàn hoa. Vừa thấy cha, Nguyên ném chiếc đĩa về hướng ông:

- Ba, chụp lấy nè ba!

Ông Bình từ từ quay lại. Cái đĩa bay đến chạm vào đầu ông làm rơi chiếc nón lưỡi trai trên đầu ông xuống đất. Vội về cực kỳ hoảng hốt, ông vội vàng dùng hai bàn tay che lấy đầu.

Nhưng đã quá muộn...

Thảo và Nguyên cùng buông tiếng la kinh ngạc khi nhìn thấy đầu của cha chúng nó.

Thoạt tiên, Thảo ngỡ rằng tóc của ông được “nhuộm” màu xanh lá cây. Nhưng khi nhìn kỹ lại, Thảo kinh hoàng nhận thấy đó không phải là những sợi tóc mọc từ da đầu của ông Bình: Ông không còn cọng tóc nào cả... Chúng nó đã rụng hết rồi!

Trên đầu ông Bình bây giờ toàn là những lá cây màu xanh bóng mọc lên từ bộ xương sọ của ông.

- Đừng sợ! Không có gì đâu các con!

Ông Bình v kêu lên và nhanh nhẹn cúi xuống nhặt chiếc nón đội lại lên đầu. Rồi ông tiến về phía hai đứa con, miệng lập đi lập lại:

- Không có gì! Đừng sợ! Ba nói thật đó!

Mặt mũi xanh như chàm, Nguyên bệu bạo:

- Ba... cái đầu của ba...

Thảo phải nuốt nước miếng xuống nhiều lần để dẫn cơn buồn nôn đang cuộn cuộn dâng lên.

Ông Bình choàng tay ôm lấy Nguyên và Thảo, dịu dàng bảo:

- Hai đứa đến đây với ba. Tìm chỗ nào có bóng mát, cha con mình ngồi xuống bàn việc một chút. Sáng nay ba có nói chuyện điện thoại với mẹ. Mẹ cho ba biết rằng các con rất thắc mắc về công việc làm của ba.

Nguyên trở lên đầu ông Bình, lập lại câu nói còn bỏ dở lúc nãy:

- Cái đầu của ba... nó toàn màu xanh!

Ông Bình mỉm cười trả lời:

- Ba biết chứ. Chính vì vậy mà ba luôn luôn phải đội nón để che nó. Ba không muốn các con lo lắng!

Ông dẫn chị em Thảo đến ngồi trên bãi cỏ im mát dọc theo hàng rào.

- Các con thắc mắc vì ba có nhiều hành động kỳ quái phải không?

Vừa hỏi ông nhìn thẳng vào mắt Thảo. Thảo cảm thấy mắt tự nhiên, quay mặt nhìn sang nơi khác. Ông Bình siết nhẹ tay Thảo hỏi:

- Thảo, sao con không nói gì hết? Có chuyện gì không vui? Con có điều gì muốn nói với ba không?

Thảo thờ vãn lẩn tránh ánh mắt của cha. Cuối cùng Thảo cứng rắn hỏi:

- Được rồi, xin ba cho tụi con biết tại sao lá cây lại mọc đầy trên đầu ba như thế?

- Đây là một phản ứng phụ - ông Bình trả lời, tay vẫn nắm chặt tay Thảo - Chỉ là giai đoạn thôi. Không lâu mấy lá cây đó sẽ rụng hết và tóc ba sẽ mọc lại như cũ.

Đăm đăm nhìn đầu ông Bình có vài chiếc lá xanh ló ra dưới vành nón, Nguyên hỏi:

- Nhưng chuyện xảy ra như thế nào hở ba?

- Có lẽ các con sẽ cảm thấy thoải mái hơn sau khi nghe ba giải thích những việc ba làm ở dưới kia. Những thí nghiệm đó chiếm trọn thì giờ của ba khiến ba rất ít khi có cơ hội chuyện trò với các con như trước đây.

- Không phải là ít mà là không bao giờ - Thảo sửa lại câu nói của cha.

Ông Bình hạ ánh mắt xuống, trả lời:

- Ba xin lỗi. Con nói đúng. Nhưng công việc ba làm đây kích thích và rất khó khăn.

Nguyên ngồi xếp bằng dưới sàn, hỏi:

- Ba khám phá ra một loại thảo mộc mới phải không ba?

Ông Bình lắc đầu:

- Không, ba đang thử tạo một loại cây mới!

- Há? - Nguyên kinh ngạc kêu lên.

- Ở trường các con đã nghe nói về DNA chưa?

Cả hai lắc

- Như vậy thì hơi rắc rối đó.

Ông Bình suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Để ba giải thích cho các con nghe một cách đơn giản nhé. Lấy thí dụ một người có chỉ số thông thái rất cao.. một thiên tài thật sự.

- Như con chẳng hạn! - Nguyên tuyên bố.

- Nguyên, im đi!

Thảo gắt em trong khi ông Bình âu yếm nói:

- Phải, một thiên tài thật sự như Nguyên vậy!

Rồi ông tiếp tục:

- Thí dụ chúng ta thử lấy một phân tử tế bào não của người ấy, tách riêng ra cái nhân tố di truyền về sự thông minh tuyệt đỉnh đó để cấy vào não bộ của một người khác. Như vậy sự thông minh kia có thể truyền từ đời này sang đời khác và sẽ có rất nhiều người đạt được chỉ số thông minh tuyệt đỉnh. Các con có hiểu không?

Ông nhìn Nguyên rồi nhìn Thảo.

Thảo trả lời:

- Dạ, con hiểu. Có phải là người ta lấy một đức tính của một người và truyền vào những người khác, những người này lại truyền cho con cái của họ và cứ như thế mà tiếp tục.

- Con giỏi lắm - ông Bình nói với một nụ cười lần đầu tiên nở trên môi ông từ mấy tuần nay. Những người trồng cây đã dùng cách này để thu hoạch được năm lần nhiều hơn về rau quả họ trồng.

Nguyên hỏi:

- Và ba cũng đang làm việc đó phải không ba

Ông Bình hạ giọng đáp:

- Không hoàn toàn giống như vậy! Ba đang làm một việc hơi..bất thường một tí. Trong lúc này ba chưa muốn đi sâu vào chi tiết. Nhưng ba có thể nói với các con rằng ba đang thử tạo ra một loại cây chưa từng có trên trái đất này và có thể rằng sẽ không bao giờ hiện hữu. Ba đang có ý muốn tạo ra một loại thảo mộc từ các loài thú vật.

Thảo và Nguyên kinh ngạc nhìn cha dò xét. Thảo lên tiếng trước:

- Ba muốn nói rằng ba lấy tế bào của một con vật và ghép nó vào một cái cây?

Ông Bình tỏ vẻ xác nhận điều Thảo nói là đúng:

- Ba thật sự không muốn nói nhiều hơn nữa. Bây giờ các con đã hiểu tại sao ba phải giữ bí mật điều này.

Ông đưa mắt nhìn Thảo rồi nhìn sang Nguyên như thăm dò phản ứng của chúng nó.

Thảo suy nghĩ về những điều ông Bình vừa tiết lộ. Thảo thắc mắc:

- Ba làm cách nào để thực hiện được điều ấy? Ba làm sao chuyển những tế bào của một con vật vào một cái cây?

- Ba phân tách những tế bào ấy ra bằng những bộ máy điện. Ba có hai căn phòng nhỏ bằng kính được nối liền với một bộ máy phát điện cực mạnh. Chắc là các con đã được thấy mấy thứ ấy khi các con lục lạo dưới kia hôm nọ.

Ông Bình nháy mắt với hai đứa con để diều cợt chúng nó.

- Phải rồi! Hai phòng đó giống như hai phòng điện thoại công cộng vậy. - Nguyên đáp.

Ông Bình giải thích:

- Một trong hai phòng cho và phòng kia nhận. Ba thử gửi một số lượng DNA cần thiết từ phòng này sang phòng nọ. Đây là một việc làm hết sức tỉ mỉ.

- Rồi ba có thành công không? - Thảo hỏi.

- Ba gần như đã đi tới đích.

Một nụ cười thoải mái làm sáng ngời khuôn mặt ông Bình, nhưng sau đó tắt đi một cách nhanh chóng. Về mặt ông trở nên ưu tư, ông đứng lên đột ngột:

- Ba phải trở lại công việc ngay bây giờ... Lát nữa ba sẽ gặp các con..

Nói xong ông bước rảo từng bước dài trên sân cỏ.

Thảo kêu vói theo:

- Nhưng mà...

Rồi Thảo và Nguyên cũng đứng lên chạy theo cha. Thảo vừa chạy vừa nói:

- ... cái đầu của ba.. Mấy cành lá. Ba chưa giải thích cho tụi con biết chúng nó từ đâu mọc ra.

Ông Bình nhún vai, trả lời cộc lốc:

- Không có gì để giải thích cả. Đó là một phản ứng phụ... và chỉ tạm thời thôi.

Rồi ông hối hả đi vào nhà.

o O o

Nguyên có vẻ đã hài lòng với lời giải thích của ba nó. Với một giọng trang nghiêm khác thường nó nói:

- Ba đang tiến hành một công tác rất quan trọng

Trong khi đó, Thảo vẫn bị xáo trộn bởi điều tiết lộ của cha, và càng bị xáo trộn hơn nữa bởi những điều ông còn giấu kín.

Thảo đóng cửa phòng riêng của nó lại, nằm trên giường để suy nghĩ. Ba nó không thật sự giải thích tại sao lá cây lại mọc ra trên đầu ông. Câu trả lời của ông “Đó chỉ là một phản ứng phụ” không làm sáng tỏ vấn đề chút nào.

Phản ứng phụ của cái gì? Cái gì đã làm cho tóc ông rụng hết? Và khi nào thì nó mọc trở lại?

Thấy rõ ràng là ba không muốn thảo luận việc ấy với chúng nó. Ông hối hả đi xuống phòng thí nghiệm sau khi nói với chúng “đó chỉ là một phản ứng phụ...”.

Một phản ứng phụ...

Cứ mỗi lần nghĩ đến việc ấy Thảo lại buồn nôn. Cái cảm giác ấy phải có khi thấy những lá cây đâm chồi từ các chân tóc và mọc tua tủa trên đầu một con người.

Thật khủng khiếp! Ý nghĩ đó khiến Thảo mọc gai ốc khắp người. Thảo biết trước nó sẽ nằm ác mộng đêm nay.

Thảo ôm chặt chiếc gối vào người, trí vẫn không ngừng suy nghĩ:

“Còn cả lũ câu hỏi khác Nguyên và mình cần đặt ra với ba. Thí dụ, tại sao mấy cái cây dưới kia lại rên rỉ? Những cây khác lại biết thờ? Tại sao các nhánh dây leo quấn lấy Nguyên không muốn rời? Ba đã dùng loại thú nào để tiến hành thí nghiệm của ba?

“Và nhất là, tại sao ba lại nuốt ngon lành thứ phân bón gớm ghiếc kia?”

Câu hỏi đó Thảo không dám hỏi ba nó. Nó không muốn thú nhận rằng nó đã ngầm theo dõi ông.

Trong các lời giải thích của ông Bình, có một điều khiến Thảo thích thú nhất là ba nó đang tiến hành một công việc phi thường, một việc sẽ khiến ông nổi danh.

Nhưng những phần còn lại? Một tư tưởng kinh khủng thoáng ra trong trí Thảo: nếu ba nó đã dối trá với chúng nó thì sao? Thảo cương quyết gạt bỏ nhanh chóng ý nghĩ ấy:

“Không, không, ba không bao giờ lừa dối mình và Nguyên!”

Sau khi ăn tối, nói chuyện điện thoại với Kim suốt một tiếng đồng hồ, làm bài học bài và xem TV một chút, Thảo vào giường nhưng đầu óc vẫn còn quanh quẩn với những câu hỏi đầy mâu thuẫn..

Thảo bật ngồi dậy trên giường khi nghe tiếng chân nhẹ nhàng của cha bước trên các bậc thang lầu có trải thảm. Ông Bình thoáng qua trước phòng Thảo và hướng về phòng tắm.

Thảo quyết định: “Mình phải hỏi ba cho rõ!”

Thảo liếc nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, bây giờ là hai giờ rưỡi sáng. Thế mà Thảo vẫn chưa ngủ được.

“Mình phải hỏi ba về chuyện tụi phân bón. Nếu không mình sẽ điên lên mất. Mình sẽ thối mắc hoài, suy nghĩ mãi. Mỗi lần mình nhìn

thấy ba, mình lại nhớ đến hình ảnh ba đứng trước bồn rửa chén đang dồn vào miệng “thứ ấy”! Ba phải có một sự giải thích hợp lý! Và mình phải được biết điều đó!”

Như một sói đang rình mồi, Thảo rón rén bước trong hành lang dẫn đến phòng tắm. Từ trong ấy hắt ra một vùng ánh sáng hẹp qua cánh cửa hé mở. Thảo nghe có tiếng nước chảy trong bồn rửa mặt. Rồi Thảo nghe tiếng ông Bình ho và tiếng vẩn nhỏ vòi nước. Nó bước tới ghé nhìn vào phòng tắm. Ba Thảo đang nghiêng tắm thân trần trước bồn rửa mặt. Chiếc áo sơ-mi của ông nằm trên sàn nhà tắm, sau lưng ông. Chiếc nón lưỡi trai đã được lấy xuống đặt trên nắp bồn cầu để lộ ra lớp lá cây dày đặc màu xanh biếc, ngời sáng dưới ánh đèn trên đầu ông.

Thảo cố nín thở. Ông Bình không nhận ra sự hiện diện của Thảo vì ông mãi tập trung chú ý vào mớ băng quấn quanh bàn tay bị thương của ông. Ông dùng một chiếc kéo nhỏ, cắt từng lớp băng và tháo ra. Ông neho mắt quan sát kỹ vết thương rồi đưa bàn tay dưới vòi nước nóng để rửa. Thảo thấy bàn tay ba nó vẫn còn chảy máu, nhưng

Cái gì đang tuôn ra từ vết thương ấy? Trời ơi! Không phải là máu mà là một chất lỏng màu xanh biếc của lá cây!

Thảo tưởng chừng như nó bị đứt hơi thở, vụt bỏ chạy về phòng. Tiếng sàn nhà kéo kẹt dưới bước chân Thảo.

Ông Bình giật mình kêu lên:

- Đứa nào đó? Thảo hay Nguyên vậy?

Ông lộ đầu ra cửa nhìn quanh vừa đúng lúc Thảo đã khuất mình trong phòng nó.

Thảo nhảy nhanh vào giường, run rẩy nghĩ:

“Ba đã thấy mình! Ba đã thấy mình... Thế nào ông cũng đuổi theo mình!”

Thảo run rẩy kéo chiếc mền lên tận cằm. Thảo nín thở nghe ngóng. Thảo nghe tiếng nước vẫn chảy trong bồn rửa mặt. Nhưng tuyệt nhiên không có tiếng bước chân nào cả.

Thảo thờ dãi nhẹ nhõm:

“Ba không hề đuổi theo mình!”

Rồi nó lại nghĩ:

“Tại sao mình lại có thể kinh sợ..cha ruột của mình?”

Kinh sợ!

Đây là lần đầu tiên hai chữ ấy hiện ra trong trí Thảo

Ngồi trên giường, Thảo run lên bần bật, tiếp tục nghe ngóng. Thảo thèm được có mẹ ở bên cạnh lúc này. Không chút đắn đo, Thảo nhắc điện thoại. Thảo muốn gọi cho mẹ, đánh thức mẹ dậy, năn nỉ mẹ về nhà ngay, càng sớm càng tốt. Thảo sẽ bảo với mẹ rằng có chuyện kinh khủng xảy đến cho ba. Ba đã hoàn toàn thay đổi...Ba có nhiều hành động kỳ quái v.v..

Thảo nhìn đồng hồ: 2 giờ 45 phút sáng!

Không. Thảo không thể hành động như vậy được. Mẹ Thảo đã quá tội nghiệp rồi! Bà đang phải đương đầu với căn bệnh của di Hồng, Thảo không thể khiến mẹ sợ hãi thêm nữa. Và lại, làm sao có thể giải thích cho mẹ hiểu rằng Thảo đang kinh khiếp người cha ruột của nó?

Chắc chắn mẹ sẽ khuyên Thảo hãy bình tĩnh. Bà sẽ bảo rằng ba luôn luôn thương yêu Thảo... Rằng không bao giờ ba gây tổn thương cho Thảo... Rằng chẳng qua vì công việc thí nghiệm đã dành trọn cha của Thảo và Nguyễn thôi.

Nếu mẹ biết được rằng đầu của ba mọc đầy lá cây, rằng ba ăn phân bón, rằng máu của ba màu xanh biếc...thì mẹ sẽ như thế nào?

Thảo nghe tiếng vòi nước được khoá lại và tiếng tắt đèn nhà tắm. Rồi, Thảo nghe tiếng chân ông bước êm về phòng riêng ở đầu kia hành lang.

Thảo cảm thấy nhẹ nhõm được một chút. Nó nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ bằng cách lẩm nhẩm đếm “một ông sao sáng, hai ông sáng sao, ba ông sao sáng...” nhưng vẫn không thành công. Khi đếm đến số 375, Thảo lại ngồi dậy. Nó cảm thấy đầu đau như búa bổ, miệng mồm khô ran.

Thảo bước xuống giường, vừa đi vào nhà bếp để tìm một chai nước lạnh, vừa nghĩ: “Mặt mũi mình ngày mai chắc là đáng sợ lắm!.. Nhưng ơ kia... bây giờ đã là ngày mai rồi! Mình phải cố ngủ mới được!”

Sàn nhà bếp kêu kễo kẹt dưới mỗi bước chân Thảo. Tiếng rầm rì của máy tủ lạnh đột ngột nổi lên khiến Thảo giật nảy người. Nó mở tủ lạnh, cúi xuống lấy một chai nước. Bỗng có một bàn tay

- Áiiii!

Thảo hoảng hốt la lên và làm rớt chai nước xuống đất. Nước lạnh đổ lênh láng thành vũng dưới chân Thảo. Thảo nhảy lui lại nhưng đôi chân trần của nó đã ướt sũng.

- Nguyên! Em làm chị sợ! Chuyện gì mà em thức dậy giờ này!

- Còn chị, chị cũng vậy! - Nguyên hỏi lại. Nó vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu tóc rối tung.

- Chị không ngủ được. Giúp chị thấm khô vũng nước này đi!

- Đâu phải em làm đổ nước mà chị bắt em làm.

Thảo cãi lại bằng một giọng sắc bén:

- Lỗi của em khiến chị sợ nên chai nước mới rớt xuống đất.

Rồi Thảo vớ lấy một cuộn giấy trên bàn bếp, xé ra một xấp đưa cho Nguyên:

- Nhanh lên!

Thảo - Nguyên quì xuống sàn bếp và nhờ ánh đèn hắt ra từ chiếc tủ lạnh đang mở hé ra, cùng bắt đầu lau khô vũng nước.

- Trong trí em có cả mớ chuyện để suy nghĩ nên em không tài nào ngủ được.

Thảo nhíu mày nhìn em đáp:

- Chị cũng vậy!

Thảo định nói thêm điều gì nữa nhưng có một âm thanh vang lên trong đêm vắng khiến nó dừng lại. Đó là một tiếng than van ai oán, một giọng rên rỉ buồn thảm.

- Tiếng gì vậy chị Thảo? Đôi mắt Nguyên đã tỏ cáo sự kinh sợ của nó.

- Dường như tiếng ấy phát ra từ tầng dưới kia.

Nguyên hạ thấp giọng hỏi:

- Chị có nghĩ rằng đó là do mấy cái cây của ba không?

Thảo không trả lời. Nó vẫn còn quì trên sàn nhà, bất động, nghe ngóng.

Lại thêm một tiếng rên nữa, lần này nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn ai oán, buồn thảm. Thảo nhìn Nguyên dò xét và nói:

- Chị nghĩ rằng ba đã không nói sự thật cho chúng ta biết!

Mặt Nguyên đầy nét sợ hãi:

- Em không tin rằng một cây cà-chua có thể phát ra một âm thanh như thế.

Thảo đứng dậy, nhặt hết mớ giấy lau sũng nước, quăng vào thùng rác. Rồi nó đóng cửa tủ lạnh lại. Bóng tối chìm ngập khắp nơi.

Một tay đặt lên vai Nguyên, Thảo mò mẫm dắt em ra khỏi bếp để trở về phòng ngủ. Đi ngang qua thang lầu dẫn xuống tầng dưới, hai đứa dừng lại trước cánh cửa đóng im ỉm. Cả hai cùng lắng nghe. Không một tiếng động nào cả.

Nguyên đưa tay định mở cửa nhưng cửa đã khoá kỹ. Bỗng một tiếng rên rỉ khác lại nổi lên, lần này có vẻ gần hơn. Nguyên thì thầm:

- Đúng là âm thanh phát ra từ một con người.

Thảo rùng mình. Chuyện gì thật sự đã xảy ra dưới kia?

Thảo và Nguyên hồi hả bước lên lầu. Đến trước cửa phòng riêng, Thảo dừng lại nhìn theo Nguyên, chờ cho đến khi em đã vào phòng

Vài giây sau, Thảo trở lại giường, kéo mền lên tận cằm mặc cho khí hậu bên ngoài nóng như nung. Miệng Thảo vẫn khô ran vì nó đã uống được giọt nước nào đâu! Tuy thế Thảo cũng từ từ chìm vào giấc ngủ chập chờn.

Tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên lúc bảy giờ rưỡi sáng. Thảo ngồi bật dậy và nghĩ đến chuyện phải đi học. Nhưng Thảo sợ hãi toàn thể học sinh trong trường được nghỉ hôm nay và ngày mai. Thảo vói tay tắt tiếng báo thức của đồng hồ, buông mình nằm xuống, cố dỗ giấc ngủ trở lại. Nhưng Thảo đã hoàn toàn tỉnh táo khi nhớ lại những chuyện vừa xảy ra trong đêm. Nỗi sợ hãi lại xâm chiếm toàn thân Thảo.

Thảo vươn vai ngồi dậy, quyết định đi tìm cha tức khắc, mặt đối mặt nói chuyện với ông để giải toả những câu hỏi cứ lờn vờn trong đầu nó. Thảo không muốn cứ phải ghê tởm cha ruột của nó.

Ra khỏi phòng, khi đi ngang qua phòng Nguyên, Thảo ngập ngừng tự hỏi có nên đánh thức Nguyên dậy để cùng nó đi gặp cha hay không? Sau cùng Thảo quyết định:

“Thôi, để cho Nguyên ngủ. Thằng bé hầu như đã thức trắng đêm qua!”

Rồi hít một hơi thật sâu để lấy can đảm, Thảo đi về hướng phòng ông bà Bình. Cửa phòng không đóng. Thảo đứng yên trước cửa phòng, cất tiếng gọi:

- Ba ơi!

Không tiếng trả lời.

- Ba đã thức chưa?

Thảo rón rén bước vào, gọi cha lần nữa. Dường như ông không có mặt trong phòng.

Không khí trong phòng thật nặng nề và có một mùi chua kỳ lạ. Màn cửa sổ kéo kín mít. Mền và tấm trải giường xô lệch nhăn nhúm quăng ở chân giường. Thảo bước thêm vài bước nữa hướng về chiếc giường.

Thảo thất vọng.. không có trên giường. Thảo đã đến trễ. Thảo buồn bã nghĩ:”chắc là ba thức dậy rất sớm và đang nhốt mình trong phòng thí nghiệm dưới kia”.

Nhưng ơ kia... cái gì đây?

Thảo bật ngọn đèn chong trong phòng và đèn sát giường. Nó kinh hoàng ôm mặt kêu lên:

- Không thể nào!

Tấm chăn trải giường phủ một lớp đất dày. Toàn thân Thảo bất động, ánh mắt dính chặt vào chiếc giường, sửng sốt.

Lớp đất kia thật đen và có vẻ nhão nhẹt đang...nhúc nhích.

“Đất nhúc nhích? Không thể nào! Không thể nào!”

Thảo cúi mình xuống để nhìn cho rõ lớp đất.

Đúng như thế, lớp đất không hề nhúc nhích!

Sự chuyển động đó là do hàng mấy trăm con sâu, con trùn đất dài ngoằng màu nâu đang lúc nhúc trong lớp đất nhão nhoẹt trên giường ba của Thảo...

Mãi đến mười giờ rưỡi Nguyên mới rời khỏi phòng để xuống nhà. Thảo đã ăn sáng từ lâu, nói chuyện điện thoại với Kim cả nửa tiếng đồng hồ rồi và đã đi tới đi lui mấy chục vòng trong phòng khách để cân nhắc về quyết định việc nó sắp làm.

Nóng lòng được nói chuyện với cha, Thảo gõ cửa dẫn xuống lầu dưới để gọi ông nhiều lần. Thoạt tiên Thảo còn dè dặt chỉ dám gõ nhẹ, sau đó Thảo càng gõ mạnh hơn. Nhưng ông Bình không trả lời vì không nghe hay cũng có thể ông nghe mà không muốn

Lúc Nguyên từ phòng ngủ xuống, Thảo rót cho em một ly nước cam lớn và cùng em ra ngoài sân nói chuyện. Ngày hôm ấy trời đầy sương mù và không khí chưa gì đã ngọt ngạt hầm nóng mặc dù mặt trời chỉ mới ló dạng trên đồi.

Vừa đi dọc theo bóng mát của dãy hàng rào cây xanh, Thảo vừa kể cho Nguyên nghe về chuyện nó thấy máu của ông Bình đã trở thành màu xanh và chuyện đồng đất đen lúc nhúc sâu bọ trên giường của ông. Nguyên há hốc miệng nhìn Thảo đăm đăm mà không thốt được lời nào. Cuối cùng Nguyên đặt xuống cốc ly nước cam còn nguyên chưa hề được nếm tới, cất tiếng nói như một lời thì thầm:

- Chúng ta phải làm gì bây giờ hả chị?

Thảo nhún vai:

- Chị chỉ mong mẹ gọi điện thoại về!

- Chị sẽ kể hết cho mẹ nghe à?

- Chị định như vậy nhưng không biết mẹ có tin chị hay không nữa, nhưng...

- Chuyện quá khủng khiếp. Đó là cha của chúng mình. Chúng mình biết rõ ba từ lâu...

- Chị biết. Nhưng ba bây giờ không còn là ba của ngày trước nữa. Ông...

- Có lẽ ba có thể giải thích mọi việc cho chúng mình biết. - Nguyên mơ màng nói - Như chuyện mấy lá cây mọc trên đầu ba...

- Chị đã kể cho Kim nghe chuyện ấy.

Nguyên ngược mắt nhìn chị với vẻ đầy ngạc nhiên. Thảo nói bằng một giọng chắc nịch:

- Chị phải có người để chia sẻ những thắc mắc trong lòng. Kim nghĩ rằng chị phải báo cảnh sát.

- Cái gì? - Nguyên lắc đầu - Ba đâu có làm điều gì phạm pháp thì cảnh sát sẽ làm được gì?

- Chị biết! Và chị cũng đã lưu ý Kim điểm đó.

Nhiều tiếng đồng hồ trôi qua. Trong lúc hai chị em vẫn còn ở ngoài sân để bàn thảo xem phải làm gì thì ông Bình mở cửa nhà bếp đi ra gọi chúng nó vào nhà.

Thảo đưa mắt nhìn Nguyên với vẻ kinh ngạc:

- Chị không ngờ ba rời phòng thí nghiệm để lên đây vào giờ này.

- Đây là dịp tốt để chúng ta có thể nói chuyện với ba.

Hai đứa nhanh nhẹn đi vào nhà bếp. Đầu vẫn đội nón, ông Bình nhìn hai đứa con với một nụ cười rạng rỡ và đặt hai chén xúp lên bàn.

- Chào các con! - Ông vui vẻ nói. Ba đã chuẩn bị xong bữa ăn.

Nguyên không dấu được sự ngạc nhiên buột miệng:

- Há? Ba làm bếp?

Thảo nhìn thẳng cha nói bằng một giọng nghiêm trang:

- Thưa ba, chúng con có chuyện muốn nói với ba.

Ông Bình tránh ánh mắt của Thảo:

- Ba sợ ba không có đủ thời giờ để nói chuyện.. Các con ngồi xuống đi.. Thử món mới của ba nè. Ba muốn xem các con có thích nó không!

Thảo và Nguyên ngoan ngoãn ngồi vào bàn ăn. Nguyên nhìn hai cái chén đầy một chất sền sệt màu xanh, hỏi:

- Cái gì đây b

Rồi nó nhăn mặt tiếp:

- Trông giống như món khoai tây “xanh” nghiền vậy!

Đứng ở đầu bàn bên kia, ông Bình trả lời với một giọng đượm vẻ bí mật:

- Đây là một thứ khác hẳn những thứ các con ăn từ trước. Nào, các con nếm đi! Ba cam đoan rằng các con sẽ rất ngạc nhiên.

- Thưa ba, ba chưa bao giờ đích thân nấu ăn mà. - Thảo cố gắng không để lộ sự nghi ngờ trong giọng nói.

Nụ cười đã biến mất trên mặt ông Bình. Ông nói:

- Ba chỉ muốn các con thử món mới này thôi! Các con như là những vật thí nghiệm của ba!

Thảo nhắc muống lên những vắn không đụng tới cái chất sánh sánh màu xanh trong chén:

- Tụi con có nhiều điều muốn hỏi ba.

Ông Bình ngắt lời Thảo:

- Mẹ các con vừa điện thoại về lúc nãy!

Thảo hấp tấp hỏi:

- Mẹ gọi lúc nào?

- Mới đây thôi. Ba chắc rằng lúc ấy hai con ở ngoài sân nên không nghe tiếng chuông điện thoại reo.

Nguyên vẫn dán mắt vào cái chén trước mặt nó, hỏi:

- Mẹ nói gì hở ba?

- Mẹ cho biết sức khoẻ di Hồng đã khá hơn, di không cần phải ở phòng săn sóc đặc biệt trong bệnh viện nữa. Mẹ các con có thể trở về nhà rồi.

Thảo và Nguyên đồng thanh reo hò:

- Tuyệt quá! Vui quá!

Ông Bình đưa tay chỉ hai chén xúp ra lệnh:

- Bây giờ thì... ăn đi!

Nguyên xoay xoay chiếc muống hỏi:

- Ó... ba cũng ăn chứ?

Ông Bình trả lời nhanh:

- Không, ba ăn rồi!

Ông chống hai tay lên bàn nghiêm khắc nhìn hai đứa con. Thảo nhận ra bàn tay bị thương của ông đã được thay băng mới.

- Ba, tối hôm qua...

Thảo vừa bắt đầu định nêu những thắc mắc của nó thì ông Bình đã gạt ngang:

- Ba bảo tụi con ăn đi, nghe chưa?

Nguyên vẫn tiếp tục kéo nài:

- Nhưng ba phải cho con biết cái gì đây mới được chứ ba. Ngủ thấy không ngon chút nào ba à!

Ông Bình có vẻ mất kiên nhẫn:

- Khi ăn rồi các con sẽ thích cái vị của nó. Nó ngọt lắm!

Nhìn cái chất “bí mật” trong chén, tứ chi Thảo như hoàn toàn tê liệt vì sợ hãi. Thảo liếc nhìn Nguyên, nh muốn nói: “Ba có vẻ nôn

nóng muốn thấy chúng ta nuốt cái thứ này ngay. Trước đây có bao giờ ba đụng tới việc nấu ăn đâu, tại sao hôm nay lại đích thân nấu món này? Và tại sao ba cứ không chịu cho chúng ta biết cái này là cái gì? Chuyện gì đã xảy ra ở đây?”

Nét mặt của Nguyên cho Thảo biết em nó cũng đang có cùng những câu hỏi như vậy.

“Phải chăng ba định làm một thí nghiệm trên người chúng ta? Cái chất sền sệt xanh biếc này cũng sẽ khiến chúng ta biến đổi, sẽ làm hại chúng ta? Đầu chúng ta cũng sẽ mọc đầy lá cây?”

“Ồ, toàn là những câu hỏi ngu xuẩn” - Thảo cố xua đuổi những tư tưởng ấy ra khỏi óc. Có điều Thảo biết chắc là Thảo vẫn còn sợ món ăn ba nó đã nấu và ông cứ khăng khăng nhất quyết bắt buộc chị em Thảo nuốt vào. Ông cộc cằn nói lớn:

- Hai đứa bây làm sao vậy? Cầm muỗng lên. Múc bỏ vào miệng đi chứ. Tụi bây còn chờ gì nữa?

Thảo và Nguyên thọc muỗng vào chén xúp rồi dừng lại, không dám đưa cái chất xanh nhão kia vào miệng.

Cả hai đứa không thể nào làm chuyện ấy được.

Ông Bình đập mạnh tay xuống bàn hét lên:

- Ăn ngay! Ăn ngay! Ăn cho hết!

Thảo áo nảo than thầm:

“Ba không cho chúng ta sự lựa chọn nào khác nữa rồi!”

Thảo run rẩy bắt buộc đưa chiếc muỗng lên môi...

Nguyên kinh hoàng nhìn Thảo từ từ đút chiếc muỗng vào miệng. Thành linh có người bấm chuông ngoài cổng

Ông Bình cúi kính nói:

- Ai mà đến không đúng lúc thế này? Ăn cho hết, tao trở lại ngay!

Nói xong ông nặng nề tiến về cửa chính

Thảo buông chiếc muỗng vào chén, thờ hất ra:

- Tụi mình đã thoát!

- Cái món này trông thật gớm ghiếc. - Nguyên thì thầm - Chắc là nấu từ phân bón hoặc thứ cùng loại. Em buồn mữa quá!

Thảo đứng bật dậy, hai tay quơ hết chén muỗng trên bàn, giục em:

- Giúp chị nhanh lên!

Hai đứa nhanh nhẹn mở nắp thùng rác đặt dưới bồn rửa chén, trút hết hai chén “xúp” vào đó, rồi trở lại đặt chén muỗng vào chỗ cũ trên bàn

- Bây giờ tụi mình ra xem ai đến vậy! - Nguyên đề nghị

Hai chị em thận trọng lẩn ra ngoài vừa đúng lúc thấy một người đàn ông cầm một chiếc cặp đen đang bắt tay ông Bình ở ngưỡng cửa. Người này đầu sói, da sạm nắng, mang cặp kính mắt màu xanh. Ông ta có một bộ râu hung hung nâu, mặc một bộ com-lê xanh dương và thắt một chiếc cà-vạt sọc trắng đỏ

Ông Bình ngạc nhiên kêu lên:

- Chào ông Mạnh!

Thảo thì thầm vào tai Nguyên:

- Ông ấy là sếp cũ của ba ở Viện Đại Học

Nguyên nhăn nhó trả lời:

- Em biết rồi!

Trong lúc ấy, ông Mạnh làm điệu bộ như đang đánh hơi, tươi cười nói với ông Bình:

- Cách đây vài tuần tôi có nói với ông rằng tôi sẽ đến xem công việc của ông có tiến triển thêm gì không. Ông Trần lái xe đưa tôi đến. Xe của tôi bỏ ở tiệm sửa xe...

Ông Bình lấp bắp nói:

- Những thí nghiệm của tôi thật sự chưa sẵn sàng trình với ông được

Tuy quan sát cha từ phía sau lưng nhưng Thảo vẫn thấy rõ ràng rằng ông đang lúng túng. Ông tiếp:

- Tôi không ngờ rằng ông đến nên tôi không chuẩn bị gì cả. Theo tôi thì bây giờ không được tiện lắm

Ông Mạnh vẫn tươi cười, đặt tay lên vai ba của Thảo - Nguyên như trấn an ông:

- Không hề gì! Tôi chỉ nhìn sơ qua thôi. Ông biết đó, lúc nào tôi cũng thích thú với những thí nghiệm của ông. Ông cũng rõ ràng tôi bị Ban Trị Sự của Viện Đại Học làm áp lực phải sa thải ông chứ thật tình tôi không muốn chút nào. Dù sao, tôi hứa ủng hộ ông để ông có cơ hội trở lại làm việc tại Viện Đại Học. Bây giờ ông đưa tôi đi xem thành quả của ông nhé!

- Tôi đã nói...

Ông Bình không giấu được vẻ bất bình, có vẻ như muốn chặn không cho ông Mạnh bước tới. Nhưng ông này vẫn vượt qua, đi vào nhà. Nhìn thấy Thảo và Nguyên trong hành lang dẫn tới cửa xuống lầu, ông vui vẻ chào chúng nó. Ông Bình lộ vẻ

- Các con đã ăn hết chưa?

Nguyên trả lời:

- Dạ hết rồi. Ngon lắm ba à!

Câu trả lời láo áy dường như làm hài lòng ông Bình lắm. Sửa lại chiếc nón trên đầu cho ngay ngắn, ông theo ông Mạnh đi xuống lầu, không quên khoá cửa lại cẩn thận

Hai chị em trở vào nhà bếp. Vừa mở rộng tủ lạnh để tìm thức ăn, Nguyên vừa nói:

- Có lẽ ba sẽ được Viện Đại Học cho làm việc trở lại ở viện, chị Thảo hả?

Thảo lấy ra một tô xà-lách trộn trứng, máng em:

- Đồ ngu! Nếu thật sự ba có thể tạo ra được những loại cây lấy từ tế bào của thú vật thì ba đã nổi danh. Cần gì phải làm việc nữa!

Nguyên có vẻ suy tư:

- Ờ, chị nói có lý lắm!... Chỉ có món xà-lách này thôi à?

- Chị sẽ làm cho em bánh mì sandwich nhé!

- Thật ra thì em không đói. Cái thứ xanh xanh nhão nhoẹt của ba làm khiến em nôn nao cả ruột. Theo ý chị, tại sao ba cứ khăng khăng muốn chúng ta ăn nó?

- Chị không biết!

Thảo đặt tay lên chiếc vai mảnh mai của Nguyên:

- Chị sợ lắm Nguyên ạ! Chị rất muốn có mẹ ở đây lúc này

- Em cũng

Thảo cắt tô xà-lách trở lại trong tủ lạnh, ti trấn vào cửa, thì thầm:

- Nguyên..

- Cái gì?

- Em có tin rằng những gì ba nói với chúng ta là sự thật không?

- Về điều gì?

- Về tất cả mọi chuyện

Nguyên lắc đầu:

- Em không biết nữa!

Rồi bỗng nó thay đổi thái độ, đôi mắt ngời sáng, nói với Thảo:

- Có một cách để biết!

- Hả? Em muốn nói gì?

- Khi nào có dịp- lúc ba đi vắng chẳng hạn, chúng ta trở xuống dưới lầu lần nữa để xem ba đã làm gì

Dịp may đã đến vào chiều ngày hôm sau lúc cha chúng nó từ dưới phòng thí nghiệm lên lầu, một tay xách hộp dụng cụ sửa chữa bằng kim loại màu đỏ. Ông đưa tay kia sửa lại chiếc nón trên đầu, giải thích với hai đứa con:

- Ba có hứa với ông hàng xóm Hà của chúng ta sang giúp ông ta gắn cái bồn rửa mặt mới trong phòng tắm nhà ông ấy.

Nguyên ném một cái nhìn lé về hướng Thảo:

- Chùng nào thì ba trở về?

“Đừng quá đi sâu vào chi tiết, Nguyên ơi!”- Thảo than thẳm trong lúc ông Bình thân nhiên trả lời:

- Công việc này cũng phải tốn hơn hai giờ đồng hồ con à!

Rồi ông đi thẳng ra ngoài bằng cửa nhà bếp.

Hai chị em đi về hướng xuống lầu dưới. Thảo thử mở cánh cửa nhưng dĩ nhiên là nó đã được khoá chặt như thường lệ. Thảo nói:

- Đây là dịp may hiếm có, sẽ không bao giờ có nữa. Em nghĩ chúng ta có thể thực hiện ý định không?

- Chắc chắn rồi! - Nguyên đáp với một nét cười lém lỉnh hiện ra trên mặt - Chị tìm cho em một cái kẹp giấy đi! Em sẽ cho chị thấy em học được gì nơi thằng bạn của em tuần vừa rồi.

Thảo tìm được một cái kẹp giấy trên bàn học của nó, mang đến cho Nguyên. Nguyên kéo thẳng một đầu kẹp giấy ra và nhét vào ổ khoá, xoay xoay. Chỉ vài giây sau, Thảo nghe Nguyên hứng khởi hát khe khẽ âm điệu một bài mừng chiến thắng và sau đó cánh cửa đã được mở ra. Thảo gục gặc đầu, nhận xét:

- Bây giờ em đã trở thành chuyên viên mở khoá trộm rồi phải không? Thằng bạn của em thật hữu dụng đấy chứ!

Nguyên mỉm cười và ra dấu cho Thảo bước xuống trước. Chỉ một thoáng, hai chị em đã có mặt ở tầng dưới.

Không khí ở đây lúc nào cũng hầm, cũng nóng khiến mồ hôi hai đứa rịn ra tức thì, đọng thành từng giọt nhỏ trên làn da của chúng nó.

Mặt nhăn lại vì ánh sáng chói lòa của những ngọn đèn trong phòng trồng cây, Thảo và Nguyên phải dừng lại một lát trước khi bước vào. Cả hai nhận ra rằng những cây trong ấy đã cao hơn, nhiều hơn và rậm lá hơn lần trước. Và dường như tất cả chúng nó đang rung chuyển vì một sự kích thích nào đó...

Nhiều mớ nhánh dây leo dài màu nâu nằm ngoằn ngoèo trên mặt đất như những con rắn, hỗn độn quấn tròn quanh các loài thảo mộc khác. Một cây dương xỉ rậm rạp mọc cao đến tận trần nhà rồi lại uốn cong xuống phía sàn nhà.

Nguyên buột miệng khen: “Tuyệt quá!”. Cảnh tượng đám rừng trước mắt khiến nó say mê.

Bỗng hai chị em Thảo nghe những tiếng thở dài thật lớn và một tiếng rên nho nhỏ phát ra từ chiếc tủ đựng dụng cụ. Và thình lình chúng nó lại thấy ngọn của một cọng dây leo đang đưa trước mặt. Thảo kéo Nguyên về phía mình:

- Nguyên, coi chừng! Đừng đến gần nó quá!

- Em biết mà!- Nguyên vừa gắt lên vừa tránh ra xa Thảo - Chị đừng níu kéo em như vậy, chị khiến em sợ thôi.

- Xin lỗi em - Thảo nói mà tay vẫn níu chặt lấy vai Nguyên- Chị tại vì.. Em còn nhớ chuyện xảy ra lần vừa rồi chứ!

- Em biết cẩn thận mà chị!

Thảo rùng mình.. Thảo nghe một hơi thở nhịp nhàng, đều đặn thoát ra gần nó. “Không chối cãi gì nữa cả, những thứ cây này không bình thường chút nào!”

Thảo lui lại một bước, quét mắt nhìn khu rừng lạ lùng này. Và cùng lúc ấy, Thảo nghe tiếng Nguyên hét lên hãi hùng:

- Cứu em chị Thảo ơi! Nó níu chặt em rồi!

Thảo buông một tiếng kêu kinh hoàng, rồi cố nén sợ bước tới vài bước đến gần Nguyên. Chợt Thảo bật cười vì nó vừa nhìn thấy một con thú nhỏ màu xám đang hoảng hoang quanh trên sàn nhà.

- Nguyên ơi, chỉ là một con sóc thôi!

- Cái gì?

Nguyên lạc giọng:

- Nó... nó chụp lấy gót chân em và...

- Em nhìn nè... Một con sóc thôi mà. Thấy nó đang còn run hay không? Có lẽ nó chạy nhanh quá nên đã vướng vào chân em.

- Ô thì ra là vậy!

Nguyên thở ra khoan khoái. Khuôn mặt xám xịt màu tro vì sợ đang từ từ trở lại bình thường.

- Em tưởng là một... trong mấy cái cây này...

Thảo lắc đầu

- Cây gì mà lại có lông màu xám!... Em làm chị một phen mất vía!

Con sóc run rẩy chạm hai chân đứng xa xa chăm chú nhìn chị em Thảo. Nguyên hỏi với một giọng vẫn còn run:

- Làm cách nào mà nó có thể vào đây được?

Thảo nhún vai:

- Mấy con sóc thì chỗ nào cũng có thể luồn lách vào! Lúc trước có một con sóc chui vào nhà mà tội mình không tài nào đuổi nó đi được, em còn nhớ không?

Rồi Thảo đưa mắt nhìn khung cửa sổ nhỏ ở vách tường đối diện. Cửa sổ này nằm ngang với mặt đường ở bên ngoài. Thảo nghĩ con sóc đã chui vào đây được bằng lối ấy vì cửa sổ không đóng lại.

Trong lúc đó, Nguyên vừa xoa tay vừa kêu “suyt, suyt” để đuổi sóc đi. Con vật thật tội nghiệp, nó quỳnh quáng chạy lung tung giữa đám cây cỏ mọc ngổn ngang. Nó chạy vòng vòng gian phòng, rồi nhảy phóc lên một cái thùng giấy kê dưới khung cửa sổ và phóng mình qua đó vọt ra ngoài.

- Làm khá lắm - Thảo nói - Thôi chúng ta chẳng biết phải tìm gì ở đây thì nên trở lên nhà cho xong.

Thảo dậm bước về phía hướng thang lầu, bỗng dừng lại vì có một tiếng động lạ vang lên.

- Nguyên, em có nghe gì không?

- Có... Tiếng đó phát ra từ chiếc tủ đằng kia!

Tiếng động ấy vẫn tiếp tục khiến Thảo rung mình mặc dù ở đây nóng như lò lửa. Âm thanh đó giống như thể có người trong ấy gõ mạnh vào vách tủ. Thảo quyết định:

- Nguyên, chúng mình đến xem thử!

Khi đến gần chiếc tủ, Nguyên chợt nhìn thấy có một gói gì nằm dưới gầm bàn sát bên đó. Nguyên cúi xuống nhặt lên:

- Xem này chị Thảo!

- Cái gì vậy?

Nguyên tháo cái gói ra. Trong ấy có một cái áo khoác màu xanh dương và một chiếc cà-vạt sọc đỏ.

- Mấy thứ này là của ông Mạnh mặc chiều hôm qua khi ông đến đây kia mà!!

Thảo há hốc nhìn những vật Nguyên vừa tìm được:

- Em muốn nói là ông ấy bỏ lại ở đây?

- Nếu ông ta bỏ quên thì tại sao nó lại được gói cẩn thận và giấu dưới gầm bàn như thế này?

Rồi Nguyên hỏi tiếp:

- Chiều hôm qua khi ông Mạnh xuống đây với ba, sau đó chị có thấy ông ấy ra về không?

- Chị không để ý! Nhưng chắc là ông ấy đã về vì chúng ta đâu thấy chiếc xe của ông ta trước nhà mình nữa?

- Chị quên là hôm qua ông ấy không có lái xe đến à? Ông ta bảo với ba rằng ông đi nhờ xe đó để đến đây...

Thảo ngược mắt nhìn khuôn mặt căng thẳng lo âu của Nguyên:

- Nguyên, em muốn đi đến kết luận gì? Em nghĩ rằng ông Mạnh không hề ra về? Ông ta bị mấy cái cây kia nuốt mất rồi? Thật vớ vẩn...!

- Vậy thì chị trả lời thế nào về việc mấy món này bị cất giấu ở đây?

Thảo không có thời giờ để trả lời...

...Hai đứa nó như bị nghẹt thở vì có tiếng chân nặng nề đang bước trên các bậc thang lầu đi xuống đây...

Nhanh như con sóc lúc nãy, Thảo nhảy phóc lên chiếc thùng dưới cửa sổ, rồi trườn mình thoát ra ngoài. Dù khung cửa có hơi hẹp nhưng rốt cuộc Thảo cũng lặn mình được trên bãi cỏ. Thảo quay người lại giúp Nguyên đang chui ra một cách khó nhọc. Thảo thầm cảm ơn con sóc đã vô tình chỉ cho chị em nó lối thoát độc nhất này.

Không khí bên ngoài thật thoải mái, trong lành nếu so với bầu không khí hầm nóng trong tầng dưới hầm kia. Hai chị em thở hổn hển, qui gối hẳn xuống nhìn qua khung cửa sổ. Nguyên thì thầm

- Ai đang bước xuống vậy?

Thảo không cần trả lời vì cả hai đã nhận ra cha chúng nó đang sừng sững dưới vùng ánh sáng chói lòa của phòng thí nghiệm. Ông quét mắt dò xét khắp nơi.

- Tại sao ba trở về đột ngột vậy?

Thảo đưa một ngón tay lên môi, ra hiệu cho Nguyên giữ im lặng, rồi đứng dậy kéo em đi về hướng cửa phía sau nhà.

- Đến đây, nhanh lên!

Hai chị em lên vào nhà bếp vừa đúng lúc ông Bình từ dưới kia đi lên, vẻ mặt trầm ngâm. Nhìn thấy Thảo và Nguyên, ông nói:

- À! Hai đứa đây rồi!

- Chào ba! - Thảo cố nói với một giọng hết sức tự nhiên- Ba làm xong việc ông Hà nhờ rồi à?

- Chưa xong... nhưng vì thiếu vài món dụng cụ nên ba trở về lấy - Ông Bình vừa trả lời vừa soi mói nhìn vào mặt hai đứa con với một vẻ nghi ngờ - Hai đứa ở đâu về vậy?

- Dạ, tụi con chơi ngoài sân trước. Nghe tiếng cửa sau mở, tụi con chạy vào ngay.

Nét mặt ông Bình chợt đanh lại, ông lắc đầu:

- Từ xưa đến nay, chưa bao giờ hai đứa con nói láo với ba. Ba biết các con lại đi xuống dưới kia nữa...Bằng có là cửa thang lầu mở toang.

Nguyên chống chế:

- Con và chị Thảo chỉ muốn nhìn qua cho biết thí nghiệm của ba đến đâu thôi!

-...Đồng thời tụi con đã tìm thấy cái áo và cà-vạt ông Mạnh dưới đó. Ba có thể cho con biết chuyện gì đã xảy ra cho ông ấy không? - Thảo buột miệng hỏi.

- Há? Cái gì?

Câu hỏi đột ngột của Thảo khiến ông Bình sững sốt một khắc.

- Con muốn hỏi tại sao ông ấy lại cởi áo và cà-vạt để lại dưới ấy? - Thảo lập lại.

- À...à... Ông Mạnh cảm thấy nóng.. Con biết đó.. ba phải giữ nhiệt độ và độ ẩm ở phòng làm việc rất cao. Vì vậy ông ta chịu không được nên cởi áo và tháo cà-vạt ra để trên bàn. Rồi khi ông ta ra về đã quên lấy lại.

Nói xong, ông Bình cười to:

- Ba nghĩ ông Mạnh cảm thấy ngẩn ngơ vì kết quả những thí nghiệm ba trình bày cho ông ta thấy...nên việc bỏ quên đồ vật như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Sáng nay, ba đã điện thoại nhắc và lát nữa đây sau khi làm xong việc bên nhà ông Hà, ba sẽ đến nhà ông Mạnh để trả lại mấy món ấy.

Thảo nhìn thấy một nét cười vui vẽ ra trên khuôn mặt của Nguyên. Thảo cũng cảm thấy nhẹ nhõm vì biết được ông Mạnh vẫn bình an. Thảo thầm nghĩ:

“Không có gì khủng khiếp hơn khi nghi ngờ người cha ruột của mình làm hại kẻ khác!”

Nghĩ thì nghĩ như thế, nhưng Thảo không thể ngăn được nỗi sợ hãi khi nhìn cha.

Ông Bình đã tìm được mấy dụng cụ ông cần. Ông bảo:

- Thôi, ba phải đi ngay bây giờ!

Ông tiến ra phía cửa sau, thỉnh thoảng ông dừng lại và quay mình nhìn hai đứa con:

- Đừng bao giờ trở xuống dưới kia nữa, nghe chưa? Điều đó rất nguy hiểm. Cãi lời ba, các con sẽ hối tiếc sau

Thảo nghe tiếng cánh cửa sắt đóng lại mạnh khi ông bước ra ngoài;

- Đó là một lời báo động hay...một lời hăm dọa? - Thảo tự hỏi.

Suốt buổi sáng thứ bảy, Thảo cùng Kim đi dạo đồi bằng xe đạp. Mặt trời nóng bỏng dù rằng sương sớm vẫn còn. Một làn gió nhẹ thoảng qua giúp hai đứa cảm thấy dễ chịu hơn. Những khóm hoa dại đủ màu sắc mọc ven lối mòn khiến cho Thảo có cảm giác như đang ở một thế giới khác.

Sau buổi đi chơi, Thảo đến nhà Kim ăn trưa, sau đó cả hai trở về nhà Thảo chưa biết sẽ làm gì cho hết một buổi chiều đẹp trời như hôm ấy.

Khi Thảo và Kim vừa đạp xe đến nhà thì thấy ông Bình đang lui xe ra. Ông hạ kính xe xuống với một nụ cười rạng rỡ trên mặt:

- Ba có một tin vui muốn báo cho các con biết: mẹ đang trên đường trở về nhà. Ba sắp đi ra phi trường đón mẹ đây!

Thảo hớn hờ:

- Ô! Tuyệt quá!

Thảo mừng đến nỗi phát khóc.

“Không có gì hạnh phúc hơn được gặp lại mẹ, để có thể kể lể mọi chuyện cho mẹ nghe, để có thể giải thích tường tận những việc đã xảy ra cho... ba!”

Thảo và Kim vào phòng riêng của Thảo vừa nghe nhạc vừa lơ đãng lật xem những tập tuần san cũ. Bỗng Kim chợt nhớ ra rằng nó đã quên lớp học đàn dương cầm chiều nay, nó hối hả chạy ra ngoài, nhảy phóc lên chiếc xe đạp nói vi với Thảo:

- Cho tao gửi lời chào mẹ mày nha Thảo!

Đợi cho Kim khuất dạng ở lối rẽ, Thảo định trở vào nhà lên phòng để tìm một quyển sách, chợt thấy Nguyên xuất hiện ở cửa bếp.

- Chị có thấy mấy con điều của chúng ta ở đâu không?

- Chị không biết! Em hỏi để làm gì hở? Mà này...

Thảo nắm vai em lại dặn dò:

- Mẹ sắp về tới nhà rồi đấy! Trong vòng một tiếng đồng hồ nữa thôi!

- Tót! Như vậy chúng ta có đủ thời giờ để thả điều. Gió đang thổi mạnh, bỏ qua uống lấm. Chị có muốn cùng em đi thả điều không?

- Dĩ nhiên rồi!

Thảo cố moi óc để nhớ lại xem chúng nó đã cất mấy con điều ở đâu.

- Em đã tìm trong nhà xe chưa?

- Em đã tìm nhưng không thấy. Em nhớ là đã cất chúng nó trên cái kệ ở tầng dưới hầm kia. Luôn cả mấy sợi giây nữa...

Vừa nói xong, Nguyên quay ngoắt vào nhà sau khi nói với Thảo:

- Em sẽ dùng cách cũ để mở khoá cửa và đi xuống tìm..

- Nguyên! Cần thận khi ở dưới đó. - Thảo hoảng hốt gọi em nhưng Nguyên đã khuất dạng.

Thảo phản ứng thật nhanh, nó quyết định cùng đi với Nguyên. Thảo không muốn em ở một mình với mấy cái cây quái gỡ

- Chờ chị! Chị sẽ cùng đi với em!

Như những lần trước, nguyên cả tầng dưới ấy hầm nóng vô cùng. Các đám cây như nghiêng mình hẳn để chạm vào người hai đứa khi chúng nó đi qua. Thảo cố làm ngơ không để ý đến hiện tượng đó. Thảo đi theo sau em, chú mục nhìn những chiếc tủ băng sắt cao ngất ngưỡng trước mặt.

Những cái tủ này có chiều sâu rất rộng, chứa đầy ngổn ngang đủ thứ vật dụng: những món đồ chơi cũ, dụng cụ thể thao, lều và túi ngủ đi cắm trại v.v... Nguyên đi nhanh đến trước tiên. Nó bươi tìm những kệ ở dưới thấp.

- Em biết chắc chắn chúng nó ở đâu đây thôi.

- Ồ, chị cũng nhớ là đã cất ở đây - Thảo vừa lục lạo ở những kệ trên cao vừa nói.

Nguyên quỳ gói hủ xuống sàn nhà để lôi ra một cái hộp từ phía trong tận cùng cái kệ thấp nhất, mở ra. Bỗng dưng nó dừng lại.

- Chị Thảo...

- Hà? Có chuyện gì? - Thảo lui lại một bước hỏi.

Nguyên trả lời nho nhỏ:

- Chị nhìn đây này!

Nó đứng dậy trên tay cầm một gói đồ...Thảo nhận ra trong đó có một đôi giày đen và..một chiếc quần màu xanh dương.

Chiếc quần màu xanh dương?

Khuôn mặt Nguyên đột nhiên tái mét, căng thẳng tột độ. Nó buông đôi giày xuống đất để giữ tung chiếc quần giăng ra trước mắt nó.

Thảo đưa tay chỉ vào chiếc quần, rú

- Nguyên, nhìn cái túi quần sau...

Nguyên lôi ra từ đó một cái ví bằng da...

Thảo kinh hoàng nói không thành tiếng:

- Chị... chị không thể nào tin được...

Tay Nguyên run lên lúc nó mở cái ví ra. Từ bên trong ví nó tìm được một cái thẻ tín dụng, nó đọc cái tên được ghi trên tấm thẻ ấy.

Cổ họng se thắt, Nguyên ngược nhìn Thảo:

- Cái thẻ này là của ông Mạnh! Đây là quần áo của ông ấy.

Đôi mắt kinh hoàng không rời cái ví trên tay, Nguyên thì thào:

- Ba đã lừa chúng ta! Ông Mạnh có thể ra về không mặc áo khoác, không thắt cà-vạt nhưng không thể nào không mặc quần và không mang giày!

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho ông ấy?

Nguyên đóng ví lại, buồn bã lắc đầu nhưng không trả lời.

Tiếng rên rì của một cái cây mọc ở chính giữa căn phòng thỉnh thoảng nổi lên khiến Thảo giật mình.

Nguyên vẫn nhìn không chớp mắt chiếc quần và cái ví, Nguyên cứ lẩm bẩm:

- Ba đã nói láo! Ba đã lừa

- Chúng ta phải làm gì bây giờ? - Thảo kêu lên với một giọng đầy thất vọng và quỳnh quáng. - Chúng ta phải thuật lại cho một người nào đó chuyện xảy ra ở đây. Nhưng phải nói với ai đây?

Cái cây lại cất tiếng rên. Bây giờ có thêm những tua dây leo cử động ngoằn ngoèo trên mặt đất như những con rắn và các khóm lá đập nhẹ vào nhau.

Và rồi sau đó, hai đứa nghe những tiếng gõ mạnh trong tủ gần đó như lần trước. Những tiếng gõ này không ngưng nghỉ kèm theo một tiếng kêu phát ra từ chiếc tủ ấy.

Thảo nói:

- Cái gì vậy?... Chị nghĩ rằng có người trong tủ đó.

- Có thể người ấy là ông Mạnh!

Bùm, bùm, bùm... tiếng gõ càng lúc càng dồn dập...

- Chị nghĩ chúng ta có nên mở cái tủ đó ra không? - Nguyên rụt rè hỏi.

Lại một tiếng rên của cái cây lúc này nổi lên như trả lời với hai chị em Thảo.

- Chị đồng ý! Nếu ông Mạnh bị nhốt trong đó thì chúng ta phải đưa ông ấy ra ngoài.

Nguyên đặt cái ví của ông Mạnh lên bàn, chạy nhanh về phía chiếc tủ kia. Nhưng nó lại la lên:

- Nhìn nè chị Thảo!

Cửa tủ chẳng những đã bị khoá lại mà còn có một tấm gỗ dày đóng ngang qua bằng những chiếc đinh chắc chắn.

Bùm, bùm, bùm, bùm...

- Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn có người trong ấy!

- Để em đi tìm một cây xà-beng đem lại đây.

Vài giây sau, nó trở lại với một cây xà-beng trên tay. Hai chị em hi hục nạy đinh ra để tấm gỗ rơi xuống đất tạo thành một tiếng động nặng nề.

Những tiếng gõ bên trong tủ càng lúc càng mạnh và dồn dập.

- Bây giờ chúng ta làm sao mở khoá hả Nguyên?

Nguyên gãi đầu.

- Em không biết phải làm cách nào cả!

Mồ hôi đầm ướt cả người hai chị em Thảo. Bầu không khí hầm ảm ở đây khiến hai đứa rất khó thở. Thảo đề nghị:

- Hay là chúng ta thử nạy cửa tủ như đã nạy tấm ván lúc nãy?

Bùm, bùm, bùm,...

Nguyên nhún vai:

- Em cũng không biết! Thì cứ thử xem sao!

Dùng cây xà-beng nhét vào khe cửa tủ, hai đứa dùng hết sức nạy cái cửa phía bên có ổ khoá. Thấy cái cửa vẫn trơ trơ, Thảo lại tìm cách nhét cây xà-beng vào khe cửa phía bên bản lề.

Nguyên lấy tay lau mồ hôi trán:

- Nó không nhúc nhích chút nào cả!

- Ráng thử lần nữa! Nào, chị và em cùng ra sức một lượt...

Hai đứa dùng hết sức cùng đẩy mạnh cán cây xà-beng...

- Đã, có chút tiến triển rồi.. Ráng thêm lần nữa...- Thảo nói trong hơi thở hổn hển.

Hai chị em nhất quyết không bỏ cuộc... Cuối cùng, cánh cửa tủ đã chịu thua chúng nó.

Nguyên buông rời cây xà-beng xuống đất. Cả hai nhìn vào bên trong tủ.

Và cả hai cùng hét lên kinh hoàng khi nhìn thấy những gì ở trong ấy.

- 18 -

Thảo kêu lên trước:

- Nhìn kia!

Tim Thảo đập thình thịch. Thảo cảm thấy trời đất quay cuồng. Nó phải bám chặt vào bờ tường để khỏi phải ngã khụy xuống.

Nguyễn dán mắt vào lòng tủ hẹp và thì thầm với một giọng run run:

- Em không thể nào tưởng tượng nổi.

Rồi cả hai há hốc miệng nhìn những cụm cây quái lạ đang ở trong đó.

Đó có phải thật sự là những loài thảo mộc, cây cỏ?

Dưới ánh sáng của bóng đèn toả xuống từ trần nhà, những khóm cây ấy đang vặn vẹo, rên rỉ, thờ dài. Các cành lá của chúng không ngớt đong đưa, run rẩy. Những cây to nghiêng hẳn ra như muốn chạm vào người Thảo và Nguyễn.

Bỗng Nguyễn lùi lại một bước, thảng thốt

- Chị Thảo, nhìn kia. Cái cây này có một cánh tay!

- Hà, thật không?

Thảo nhìn theo hướng nhìn của em.. Nguyễn không nói sai. Cái cây cao và rậm lá kia có một cánh tay xanh đậm đâm ra từ thân của nó.

Kinh hoàng tốt độ, bấy giờ Thảo nhận ra rất nhiều cây khác có hình dáng của loài người: những cánh tay xanh lá cây, mỗi bàn tay có ba ngón tay màu vàng. Thêm vào đó thay vào gốc cây là đôi chân ngắn, chắc nịch.

Thảo và Nguyễn hét lên khùng khiếp khi hai đứa bắt gặp giữa đám lá có một quả cà chua tròn màu xanh có một cái mũi và một cái miệng đang buông ra những âm thanh rên rỉ bi ai và những tiếng thờ dài sâu thẳm.

Nguyễn kéo tay Thảo lôi ra xa cái tủ ghê tởm kia, la lớn:

- Ghê quá! Chạy đi mau!

- Khoan đã! Cái gì đây? - Thảo giật tay ra khỏi tay Nguyễn vừa nói vừa chỉ vào phía bên trong cái tủ. Đằng sau những cụm cây, Thảo bắt gặp một đôi bàn chân.

Thảo thận trọng len lỏi bước vào tủ. Không những là đôi bàn chân mà Thảo còn thấy luôn cả đôi chân.

Trong lúc đó, Nguyễn không ngừng năn nỉ chị:

- Chị Thảo, ta phải ra khỏi nơi này ngay!

- Không! Em nhìn kia! Có một người ở trong tủ.

- Hà?

- Một người. Không phải là một cái cây.

Thảo tiến thêm một bước: một cánh tay màu xanh, mềm mại chạm nhẹ vào Thảo. Nguyễn lạc giọng hốt hoảng hỏi:

- Chị làm gì vậy?

- Chị phải vào để xem người này là ai.

Thảo hít vào một hơi thật sâu, rồi bắt kể những lời than van, những tiếng thờ dài, những cánh tay màu xanh muốn chạm vào người Thảo cũng như vẻ nhăn nhó gớm ghiếc của quả cà chua, Thảo tiến vào tận bên trong tủ...

- Là ba! - Thảo kinh ngạc rú lên.

Quả thật thế, ông Bình đang nằm dưới đất. Tay và chân bị các tua dây leo trói chặt và miệng bị bịt lại bằng một mảnh giấy dán.

Nguyễn cũng đã vào đến nơi và đứng bên cạnh Thảo. Nó nhìn xuống đất theo hướng nhìn của Thảo.

- Ô, không thể nào!

Ông Bình đang nhìn hai đứa, ánh mắt đầy van lơn.

- Mmmmmmm! - Ông ú ớ kêu như muốn nói với hai đứa con.

Thảo nhanh nhẹn ngồi xổm xuống cúi trói cho ông, nhưng Nguyên cản lại:

- Khoan đã!

Thảo giận dữ:

- Tránh ra. Em muốn làm gì... Đây là cha của chúng ta... Ba...

- Không thể nào là ba! Chị đã quên rằng ba đã đi ra phi trường đón mẹ rồi à?

- Mmmmmmm! - Ông Bình tiếp tục những tiếng ú ớ qua mảnh giấy dán miệng ông.

Thảo nóng n

- Mặc kệ chị. Chị phải cứu ba.

- Không được! Chị hãy nhìn đầu của người này.

Người này không có chiếc mũ lưỡi trai trên đầu. Những chiếc lá xanh lục mọc ra trên đó thay vì những sợi tóc.

- Có gì lạ! Chúng ta đã thấy từ lâu rồi. Đây là phản ứng phụ xảy ra trong quá trình làm thí nghiệm của ba. Em quên rồi sao?

Nói xong, Thảo cúi mình tháo những tua dây leo đang trói chặt cha chúng nó. Nguyên cương quyết:

- Chúng ta phải suy nghĩ kỹ lưỡng trước khi cởi trói cho ông ta.

- Được rồi, được rồi. Chị sẽ chỉ tháo cái băng dán miệng ba lại thôi.

Miệng nói xong, tay Thảo làm liền..

- Các con... ba thật vui gặp được các con ở đây... Nhanh lên, cởi trói cho ba!

Nguyên đứng trước mặt ông Bình, hai tay chống nạnh, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ:

- Làm cách nào ba ở trong này? - Tụi con đã thấy ba lái xe ra phi trường đón mẹ rồi mà!

- Người đó không phải là ba. Ba đã bị nhốt ở đây nhiều ngày rồi.

- Hà?

Bấy giờ Thảo mới bắt đầu lên tiếng:

- Nhưng con đã thấy ba...

- Ba đã nói người ấy không phải là ba... Nó là một cái cây biến thành hình dạng của ba... ày giờ ba không có thời giờ để giải thích mọi việc cho các con hiểu. - Ông Bình vừa nói vừa ngược đầu nhìn ra phía cửa tù. - Nhanh lên, cởi trói cho ba ngay.

Thảo kêu lên:

- Cái người đang sống với tụi con là một cái cây?

- Đúng vậy. Ba năn nỉ con, hãy cởi trói cho ba.

Thảo cúi xuống, nắm lấy các tua dây leo... Nguyên nắm chặt tay Thảo lại:

- Không được! Làm sao biết được những điều ông ấy nói là sự thật...

Ông Bình van lơn:

- Ba hứa sẽ giải thích tường tận cho con hiểu sau. Bây giờ thời gian cấp bách lắm rồi. Nhanh lên! Mạng sống của chúng ta đang gặp nguy hiểm. Ông Mạnh cũng có mặt ở đây.

Thảo kinh ngạc đảo mắt nhìn khắp nơi. Quá vậy, ông Mạnh đang nằm dài trên sàn tù, tay chân miệng mồm đều bị trói chặt như ông Bình.

Thảo không còn do dự nữa, nó quyết liệt nói với Nguyên:

- Chị phải cời trói cho ba.

Ông Bình thở hắt ra với ánh mắt biết ơn. Nguyên miễn cưỡng giúp Thảo cời trói cho ông Bình. Khi đã hoàn toàn tự do, ông Bình từ từ đứng lên, làm vài động tác thể dục, vừa nói vừa cười với hai đứa con:

- Thật là khoẻ khoẻ.

- Chúng ta có cần cời trói cho ông Mạnh không ba?

Nhưng... thành linh ông Bình xô mạnh hai đứa con và chạy vụt ra khỏi tù. Thảo hốt hoảng la 1

- Ba, ba đi đâu vậy?

- Ba hứa sẽ giải thích cho tụi con mọi việc mà- Nguyên nhắc lại.

Cả hai phóng mình đuổi theo ông Bình trong những tiếng rên rỉ của các khóm cây.

Ông Bình thở hổn hển chạy nhanh về phía đồng gỗ chất ở chân tường. Thảo và Nguyên như bị nghẹt thở khi nhìn thấy ông Bình lúi ra một cây búa chẻ củi.

Hai tay cầm chặt cán búa, ông quay lại nhìn chị em Thảo với một ánh mắt cương quyết, ông nhảy xổ về hướng chúng nó.

Thảo kinh hoàng la lên:

- Ba... ba làm gì vậy?

Vác cái búa trên vai, ông Bình chệnh choạng tiến về phía chị em Thảo, đôi mắt mở căng toé lửa. Thảo rú lên:

- Ba, con xin ba!

Rồi Thảo nắm lấy vai Nguyên, kéo em lùi lại về khu rừng nhân tạo của ông Bình ở giữa gian phòng. Thảo không ngớt lặp lại câu hỏi: "Ba, ba làm gì vậy?". Nguyên hét lên:

- Người này không phải là cha của chúng ta. Em đã cản chị đừng cời trói cho ông ta rồi mà chị không nghe!

Thảo cãi lại:

- Đây chính là cha của chúng ta. Chị biết chắc chính là ông. Thảo quay lại nhìn ông Bình, cố tìm một câu trả lời. Nhưng ông Bình đang nhìn thẳng vào chúng nó, vẻ hăm dọa. Lưỡi búa loé lên dưới những nguồn ánh sáng chói chang toả xuống từ trần nhà.

Thảo van lơn:

- Ba, ba hãy trả lời con! Hãy trả lời con!

Nhưng ông Bình chưa kịp mở miệng nói lời nào thì có tiếng chân rầm rập trên bậc thang dẫn xuống tầng này. Cả ba quay lại nhìn để thấy một ông Bình khác đang hoảng hốt bước vào phòng. Ông vừa sửa lại vành mũ lưỡi trai trên đầu, vừa tiến về phía hai đứa con với vẻ giận dữ:

- Hai đứa con làm gì ở dưới này? Các con đã hứa với ba.. Mẹ các con đây này. Các con có muốn...

Bà Bình đã xuống tới, đứng bên cạnh ông Bình. Bà đang định mở miệng nói lời chào mừng với hai đứa con, nhưng bà lạnh cả người chết đứng với cảnh tượng khủng khiếp trước mắt. Bà hét lên: "Không, không thể nào!" khi nhìn thấy súng sừng sững trước mặt bà là một ông Bình khác hai tay cầm một chiếc búa. Kinh hoàng bà quay lại nhìn người đàn ông vừa đón bà về nhà từ phi trường. Ông này đang ném ánh mắt kết tội về phía Thảo và Nguyên:

- Các con đã làm gì? Các con đã giúp cho nó thoát ra?

- Đây là cha của chúng tôi! - Thảo lí nhí trả lời.

- Ba mới chính là ba của các con. Không phải là hắn - Ông Bình có chiếc nón lưỡi trai trên đầu, đang đứng ở ngưỡng cửa phòng hét lên
- Hắn không phải là cha của các con - Hắn cũng không phải là một con người. Đó chỉ là một loài thảo mộc!

Thảo và Nguyên cảm thấy như nghẹt tim, lùi lại, khiếp đảm.

- Chính mày mới là một cái cây! - Ông Bình đầu trần vừa nói vừa đưa chiếc búa lên.

Ông Bình kia:

ó rất nguy hiểm! Tại sao các con lại thả hắn đi!

Đứng giữa hai bên, Thảo và Nguyên hết nhìn người này quay nhìn người kia.

Ai mới thật sự là cha chúng nó?

- Nó không phải là cha của các con.- Ông Bình có đội nón lợp lại rồi bước vào phòng - Nó là một bản sao được hình thành từ một mô tế bào của ba. Thật ra nó là một loại cây mà ba đang dùng để tiến hành cuộc thí nghiệm. Một trong các giai đoạn thí nghiệm đã thất bại và có kết quả không tốt. Ba đã nhốt nó lại vì nó rất nguy hiểm.

Ông Bình kia vừa nhấc chiếc búa lên vừa cãi lại:

- Chính mày mới là một bản sao.

Thảo và Nguyên đứng bất động trao nhau ánh mắt kinh hoàng.

Bà Bình ôm mặt rú lên:

- Các con đã làm chuyện gì vậy?

Thảo thì thầm với em:

- Ta phải làm gì đây hả Nguyên?

Nguyên quá khủng khiếp, hết nhìn ông Bình này sang ông Bình kia, không thể trả lời chị. Cả thân hình run rẩy từ đầu tới chân, Thảo im lặng với câu hỏi trong đầu: “Bây giờ ta có thể làm được gì đây?”.

Ông Bình với chiếc búa trong đôi tay nhìn con người giống hệt ông đang đứng ở đầu kia của căn phòng, ông hét lớn:

- Phải tiêu hủyay!

Ông Bình kia trả lời:

- Bỏ búa xuống. Không có ai bị mắc lừa mi đâu.

Địch thù của ông không ngừng hét lên:

- Tao phải diệt trừ mày.

Vừa hét, ông Bình này tiến về phía ông Bình kia. Tia mắt man rợ, gương mặt đỏ rần, ông quơ chiếc búa lên. Lưỡi búa loé lên như phát điện dưới ánh sáng trắng của gian phòng.

Thảo nghĩ nhanh: “Ba không bao giờ có cử chỉ như vậy. Ta và Nguyên thật ngu ngốc đã thả nó ra để bây giờ nó sắp giết người cha thật sự của mình... Và kể đó nó sẽ giết luôn mẹ... và chị em ta... Phải làm thế nào đây?”

Không nghĩ ngợi thêm, Thảo nhảy bật lại phía trước, giật chiếc búa ra khỏi đôi tay của kẻ mạo danh kia khiến người này há hốc miệng không nói nên lời.

Thảo hét:

- Lùi lại, lùi lại ngay.

Ông Bình đầu trần cố giành lại chiếc búa. Ông van lơn:

- Trả lại cho ba! Con có biết con đang làm gì không?

Thảo lui lại và quơ qua quơ lại chiếc búa trước mặt:

- Mọi người lùi lại hết!

- Tạ ơn Chúa! - ông Bình có đội nón nói - Bây giờ phải nhốt nó lại trong tủ. Nó rất nguy hiểm.

Rồi ông tiến lại gần Thảo:

- Đưa c cái búa!

Thảo đang do dự thì ông lợp lại:

- Đưa cho ba!

Thảo quay lại nhìn mẹ:

- Con phải làm sao đây?

Bà Bình tỏ vẻ bất lực:

- Mẹ... không biết!

Bỗng ông Bình không đội nón nhìn sâu vào mắt Thảo, dịu dàng nói:

- Cô Công Chúa ơi, đừng đưa cho hấn!

“Ông ta gọi ta là Cô Công Chúa. Ông kia chưa hề gọi ta như thế. Như vậy có nghĩa là người bị nhốt trong tù mới thật sự là cha của ta.”

Ông Bình có đội nón cô giật chiếc búa ra khỏi tay Thảo. Thảo bước lui lại phía sau, quơ chiếc búa như hăm dọa:

- Lui lại, cả hai ông đều phải lui lại!

Ông Bình có đội nón:

- Ba báo cho con biết nó rất nguy hiểm. Hãy nghe lời ba!

Thảo lập lại:

- Ông đừng bước tới. Lui lại phía sau ngay!

Thảo vẫn chưa quyết định được ai là người cha thật sự của mình. Nhìn người này rồi nhìn sang người kia, Thảo nhận thấy bàn tay phải của cả hai đều được băng bó. Một ý kiến loé trong đầu Thảo. Tay vẫn không ngớt quơ qua quơ lại chiếc búa trong không khí, Thảo gọi

- Nguyên, ở trên vách tường đằng kia có móc một con dao. Em đem đến cho chị nhanh lên!

Nguyên hấp tấp vâng lời chị chạy nhanh về bức tường cuối phòng treo đầy dụng cụ. Thoáng chốc Nguyên đã mang đến cho Thảo một lưỡi dao thật dài.

Ông Bình có đội nón kiên nhẫn van nài Thảo:

- Thảo đưa cho ba cái búa.

Ông Bình kia:

- Thảo, con định làm gì vậy?

Bất chợt ông có vẻ sợ hãi...

Thảo hơi do dự, trả lời:

- Tôi... tôi có một ý kiến...

Thảo hít một hơi thở thật sâu vào lồng ngực như để lấy can đảm. Rồi cô tiến về người đàn ông không đội nón và cắm sâu lưỡi dao vào tay ông.

Người đàn ông rú lên khi lưỡi dao đâm thủng da ông

- Ái!

Thảo rút lưỡi dao ra. Từ vết thương nhỏ trên tay người đàn ông, từng giọt máu đỏ nhỏ xuống đất.

- Đây mới chính là người cha thật sự của chúng ta - Thảo thờ hất ra nhẹ nhõm nói với Nguyên

Và hướng về người đàn ông bị thương, Thảo đưa chiếc búa cho ông:

- Đây, ba cầm lấy chiếc búa. Con trả nó cho ba!

Người đàn ông có đội nón kêu lên thảng thốt:

- Con đã làm rồi Thảo ơi! Hấn đã gạt con! Hấn đã gạt con!

Ông Bình kia tiến nhanh lại giật chiếc búa trên tay Thảo, đưa lên trời dùng hết sức lực giáng xuống.

Kẻ thù của ông há miệng thật lớn buông ra một tiếng hét kinh hoàng nhưng tiếng hét của ông đã tắt lịm nhanh chóng vì chiếc búa đã chẻ ông ra làm đôi rồi. Một chất lỏng sền sệt màu xanh bắn ra từ vết cắt của búa. Khi người đàn ông té xuống miệng vẫn còn há hốc kinh ngạc lẫn kinh hoàng, Thảo thấy toàn thân của ông chỉ là một loài thân thảo, không xương, không có ngũ tạng.

Thân hình ông nặng nề rơi xuống đất. Chất lỏng màu xanh không ngừng chảy ra quanh ông.

Ông Bình quăng chiếc búa xuống đất, nói:

- Mọi sự đã được giải quyết êm đẹp. Con đoán thật giỏi, Cô Công Chúa ạ!

Thảo buông người vào vòng tay của cha:

- Không phải là con đoán. Con nhớ lại có một buổi tối, con bắt gặp một trong hai người đang rửa ráy vết thương ở bàn tay. Máu từ vết thương đó chảy ra có màu xanh. Con biết rằng máu người cha thật sự của con phải là màu đỏ.

Bà Bình đã hoàn hồn, nép vào tay chồng:

- Tất cả chúng ta đã bình an vô sự.

Cha con, chồng vợ xúc động ôm chàng lấy nhau. Ô

- Chúng ta còn một việc nữa phải làm... Nhanh lên, đi giải thoát cho ông Mạnh.

o O o

Gần đến giờ cơm tối, mọi việc hầu như đã trở lại bình thường. Bà Bình được chồng con thuật lại những chuyện đã xảy ra trong thời gian bà vắng nhà. Ông Mạnh đã được cứu ra, tình trạng không đến nỗi nào. Ông và ông Bình đã cùng nhau thảo luận rất lâu về những việc đã xảy ra và những thí nghiệm của ông Bình.

Ông Mạnh cảm thấy rất hoang mang trước những phát minh của ông Bình, nhưng ông biết rằng đây là một việc có tính cách lịch sử. Ông nói:

- Tôi nghĩ có lẽ ông cần phải có một phòng thí nghiệm được trang bị đầy đủ ở trường đại học. Tôi sẽ báo cho Ban Quản Trị trường đại học, đề nghị mời ông về làm việc trở lại.

Sau khi lái xe đưa ông Mạnh về nhà, ông Bình trở xuống phòng thí nghiệm ở tầng dưới nhà ông và ở dưới đó hơn một tiếng đồng hồ. Khi ông trở lên lầu, ông có vẻ trầm mặc và mệt mỏi. Ông buông người xuống chiếc ghế bành, giải thích:

- Ba phải hủy diệt hầu hết các cây cối trong phòng làm việc của ba. Ba không muốn nhìn thấy chúng chịu đau khổ. Sau này, ba sẽ hủy các cây còn lại.

- Tất cả các cây kia? - bà Bình hỏi.

- Ờ... để xem... Có vài cây thật bình thường, ta có thể trồng chúng trong vườn.

Và ông buồn bã lắc nhẹ đầu:

- Chỉ có vài cây thôi!

Trong bữa ăn, ông thu hết can đảm giải thích cho vợ con biết những chuyện đã xảy ra dưới tầng hầm kia.

- Với những DNA của một vài giống cây, tôi một thí nghiệm tạo ra một giống cây mới. Trong khi làm thí nghiệm tôi bất cẩn đã bị thương nơi tay. Tôi không để ý nên không biết rằng những giọt máu của tôi đã trộn lẫn với những phân tử tế bào của các cây mà tôi đang dùng. Khi tôi bật điện cho máy vận chuyển, những phân tử tế bào của tôi và của các giống cây đó liên kết lại với nhau tạo thành một thứ nửa người nửa thảo mộc.

- Thật gớm ghiếc! - Nguyên phun ra mớ khoai tây nghiền nó vừa bỏ vào miệng.

- Ba là một nhà khoa học nên ba không thấy đó là ghê tởm hoặc gớm ghiếc như con vừa nói. Trái lại, ba thấy đó là một việc rất kích thích. Sau cùng, ba đã phát minh ra được một sinh vật hoàn toàn mới lạ.

- Có phải chẳng đó là những loài cây có mặt mũi tay chân... - Thảo xen vào.

Ông Bình tỏ vẻ đồng ý:

- Đúng như vậy. Ba đã tạo ra chúng bằng cách ghép những tế bào của loài người vào tế bào của loài thảo mộc. Rồi ba nhốt chúng lại trong một cái tủ lớn như các con đã tìm thấy. Ba như bị cuốn hút bởi việc làm ấy. Ba cũng chưa biết việc ba làm sẽ đi đến đâu. Ba phát giác ra rằng "họ"- những phát minh đó của ba - rất khó sở và chịu nhiều đau đớn. Nhưng ba không thể nào dừng lại. Công việc ấy của ba quá lôi cuốn, quá hấp dẫn.

Ông Bình ngưng lại để uống một ngụm nước. Bà Bình lắc đầu:

-Tại sao ông không hề cho tôi biết những việc đó?

- Tôi không thể... tôi không thể tiết lộ điều đó với bất cứ ai. Tôi đã đi quá sâu vào rồi. Rồi đến một ngày kia tôi đã đi quá xa. Tôi đã tạo được một bản sao giống tôi y như khuôn đúc. Hình dạng nó rất giống tôi. Nó nói năng như tôi. Nó có luôn cả bộ óc của tôi, trí tuệ của tôi.

Thảo thêm vào:

- Nhưng nó phát sinh từ cây cỏ nên không thể bỏ mất những tính chất của loài thảo mộc. Vì thế nó không ăn uống bình thường như loài người chúng ta mà nó phải ăn phân bón cây.

- Đúng như vậy, nó chưa được hoàn mỹ - ông Bình tiếp lời với một giọng nghiêm trang - Nhưng nó có đủ thông minh và sức mạnh để khống chế ba, nhốt ba lại trong tủ, thay thế ba tiếp tục các thí nghiệm ba đang làm. Khi ông Mạnh đến viếng bất ngờ, nó đã nhốt ông lại để giữ bí mật.

Nguyên hỏi:

- Bí mật đó có phải là đám lá mọc trên đầu nó?

Ông Bình gật đầu:

- Phải, nó hầu như giống ba như tạc, gần như là một con người thật sự...

Thảo chỉ vào đầu cha:

- Nhưng... trên đầu của ba cũng mọc đầy lá như nó.

Ông Bình đưa tay lên đầu bứt một chiếc lá, nhìn mặt nói:

- Ba biết... Trông xấu xí quá phải không?

Mọi người gật đầu như xác nhận lời ông nói.

- Lúc ba bị thương ở tay, một vài mô tế bào thảo mộc đã hoà lẫn vào máu của ba và đi vào các cơ quan trong thân thể của ba. Ba đã bị rụng hết tóc trong một đêm thay vào là những lá cây như các con đã thấy. Nhưng mọi người hãy an tâm. Các lá cây đó đã bắt đầu rụng. Ba tin rằng không lâu tóc của ba sẽ mọc trở lại.

Thảo và Nguyên vui mừng vỗ tay thật lớn. Bà Bình mỉm cười sung sướng nói với chồng:

- Tôi nghĩ rằng mọi sự đã trở lại bình thường trong căn nhà này.

- Hơn cả bình thường nữa - Đến lượt ông Bình mỉm cười - Ông Mạnh đã thuyết phục được Hội Đồng Quản Trị trường Đại Học để cho tôi trở về làm việc lại. Tôi sẽ d hết mọi thứ trong phòng thí nghiệm dưới kia để trang trí nó thành một phòng giải trí thật đẹp cho cả gia đình chúng ta.

Thảo và Nguyên vỗ tay hoan hô cha lần nữa. Ông Bình ôm choàng mỗi tay một đứa con:

- Chúng ta đã bình yên vô sự nhờ các con.

Sau bữa ăn tối thật vui vẻ, cả nhà ra ngoài ăn kem. Lúc họ trở về là đã 10 giờ tối. Ông Bình đi thẳng xuống tầng dưới. Bà Bình nghi ngờ hỏi:

- Ông đi đâu vậy?

- Tôi xuống đó để diệt cho hết những cây còn lại. Tôi muốn được yên chí rằng tất cả chúng nó đều biến mất hết, rằng giai đoạn khủng khiếp trong cuộc đời chúng ta đã chấm dứt.

o O o

Đến cuối tuần thì hầu như tất cả các cây cối do ông Bình tạo ra đều đã được hủy diệt. Một đống lá lẫn rễ và thân cây bị đốt cháy suốt nhiều tiếng đồng hồ. Chỉ còn một vài giống cây nhỏ li ti được đem trồng ở ngoài vườn. Tất cả máy móc được tháo ra và chở đến trường đại học.

Ngày thứ bảy, gia đình ông Bình mua một bàn bi-da để vào phòng giải trí mới của gia đình thay chỗ cho phòng thí nghiệm. Hôm sau, Thảo lang thang trong sân sau nhìn về hướng ngọn đồi trơ trụi đầy hoa vàng. Thảo khoan khoái nghĩ thầm:

“Bây giờ thật yên tĩnh và bình an!”

Nhưng nụ cười của Thảo tắt lịm khi Thảo nghe một tiếng thì thầm phát ra từ dưới chân nó:

- Thảo ơi!

Thảo cúi xuống nhìn và bắt gặp một cánh hoa màu vàng đang mon man gót chân nó:

- Thảo, cứu ba - Cánh hoa thì thảo - Ba van xin con, hãy cứu ba. Ba là ba của con! Người cha thật sự của con!

HẾT

Khởi dịch ngày 15 tháng 6 năm 2008

Dịch xong ngày 18 tháng 7 năm 2008